

Українське Православне Слово Ukrainian Orthodox Word

Офіційне видання Української Православної Церкви в США
The Official Publication of the Ukrainian Orthodox Church of the USA

Рік LVV Чис. I, січень, 2010

Vol. LVV Issue I, January, 2010

www.uocofusa.org

His Beatitude Constantine, Metropolitan
His Eminence Archbishop Antony,
Consistory President
His Grace Bishop Daniel

Founded in Ukrainian
as "Українське Православне Слово" in 1950

Founded in English
as "Ukrainian Orthodox Word" in 1952

Editor in Chief
His Grace Bishop DANIEL
Assistant Editor
Dobrodijka Barbara Kristof

Editorial Office:
UOW
PO Box 495
South Bound Brook, NJ 08880
Tel.: (732) 356-0090 #16
Fax: (732) 356-5556
E-mail: FatherVZ@aol.com

The Ukrainian Orthodox Word is published
ten times annually on a monthly basis
(except for the May/June and July/August issues)
by the Office of Public Relations
of the Ukrainian Orthodox Church of the USA.

Subscription price:
\$30.00 per year; \$35.00 foreign countries;
\$2.50 per single issue; \$3.00 per back copy.
Subscriptions are renewable each January.
Midyear subscriptions are prorated.

All articles submitted for publication,
typed no longer than two pages double spaced,
should be mailed to the UOW on a floppy disk or
e-mailed as an attachment to the Editor-in-Chief.
Photos become the property of the UOW and are
not returned. Comments, opinions and articles are
welcome but must include the author's full name
and address. Articles are published at the discretion
of the Editorial Staff, which reserves the right to
edit, and may not necessarily reflect the views of the
Editorial Board and/or the UOC of USA.
The deadline for each issue is the 1st of the month
prior to the publication date.

POSTMASTER please send address changes to:
Ukrainian Orthodox Word
PO Box 495
South Bound Brook, NJ 08880

НА ПОРОЗІ НОВОГО РОКУ...

Волею Всевишнього знову сподобились ми стати на грані двох років. Хвилинка, коли в минуле відходить завершений попередній рік і розпочинає свій біг рік наступний — завжди урочиста, хвилююча, і завжди викликає багато думок. Мимоволі в пам'яті проходять картини подій минулого року, а думка вже прагне проникнути наперед і побачити — *що ж принесе з собою Новий Рік?*

Цілком зрозуміло, що нам хочеться мати від Нового Року якнайбільше доброго. Тому то ми бажаємо один одному ЩАСЛИВОГО Нового Року і всіх благ, які лише можуть прийти на думку. Ось чому в час зміни років так пишно процвітають наші мрії про майбутнє і особливої сили набирає віра в їх здійснення. Це ж саме в цьому прагненні кращого майбутнього коріниться поширене вірування в те, що перший день Нового Року — це ніби зразок усіх дальших днів і, отже, залежно від того, яким був цей перший день — буде і цілий наступний рік.

Чому ж не здійснюється так багато наших Новорічних побажань, мрій і прагнень? Чому Новий Рік приносить на своєму шляху так багато розчарувань, неуспіхів і невдач? Чому не дає всього того, чого ми бажаємо від нього, його зустрічаючи? На це питання — багато відповідей, бо багато причин руйнують наші сподівання і плани. Але, великою мірою, причина цього — в нас самих. Бо нашу віру ми не поєднуємо протягом року з ділами; наші мрії — з послідовною працею до їх здійснення, а про наші прагнення забуваємо у вирі щоденного життя. І тому, коли наші побажання живуть лише у дні свята; коли лише перший день Нового Року ми стараємося провести якнайкраще, щоб, нібито, мати таким кожний дальший день, але забуваємо про це вже другого дня, — то хіба не ясно, що за таких обставин ЛИШЕ ВИПАДКОВО можуть здійснитися наші сподівання? Це те саме, коли б ми, бажаючи мати у своєму дворі нове дерево, посадили молодий пагінець і після того про нього зовсім забули. Чи ж багато правдоподібності, що наше бажання здійсниться, коли воно залишене на волю випадку?

Тому вічним дороговказом для нас нехай будуть слова Божественного Спасителя: "Просіть — і дасться вам; шукайте — і знайдете; стукайте — і відчинять вам" (Мат. VII, 7-8). Так — не тільки бажати і мріяти, а **ПРОСИТИ, ШУКАТИ І СТУКАТИ**, де слід, навчає нас Христос, закликаючи цим до активної дії, при тому — на протязі кожного дня нашого життя. Лише тоді ми можемо мати підставу надіятися, що, з Божою допомогою, більшість наших побажань і мрій стануть дійсністю в Новому Році.

Що ж найголовніше — у житті нашому зростаємо духовно, розкриваймо затаєні скарби душі своєї і приносимо їх, як благоприємну жертву, на вітар праці для слави Бога, Його Святої Церкви і нашого народу.

(Закінчення на ст. 7)

(On the cover - Holy Archangel Michael and St. George Ukrainian Orthodox Church in Minneapolis, MN.)

На обкладинці - церква св. архангела Михаїла і св. Юрія в Міннеаполісі, МН)

ПОСЛАННЯ ПОСТІЙНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ ЄПІСКОПІВ ПОЗА МЕЖАМИ УКРАЇНИ

З НАГОДИ СВЯТА РІЗДВА ГОСПОДА І СПАСА НАШОГО ІСУСА ХРИСТА

Преподобним отцям, всечесному монашеству, Божому люду Української Православної Церкви в Україні і поза нею:
Мир Вам від народженого з любови до всіх нас Господа нашого Ісуса Христа!

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ – СЛАВМО ЙОГО!

“...І ось зоря, що на сході вони її бачили, ішла перед ними, аж поки прийшла й стала зверху, де Дитяtko було.” (Матвія 2:9)

Ну ось і знову ярке світло зорі веде нас до Вифлеєму! Знову наші серця духовно піднесені та сповнені ангельським співом: “Слава Богу на висоті. Мир людям доброї волі.”

Знову пастухи залишили місце пастви, мудреці свої далекі краї і разом з ними, ми, стаємо на коліна та з подивом споглядаємо Бога, котрий сходить з небес щоб обійняти дитя, котре спочиває в обіймах своєї матері в печері. Він спустив духовну драбину небес для спасіння людства та веде нас догори тією духовною драбиною до вічності, до духовного життя з нашим Творцем – нашим Господом, що об’явився нам. Святий Афанасій описує цю подію такими словами: “Слово стало тілом для того, щоб спростити людство сприйняти Божество. Він став убогим, для того щоб ми, через Його убогість, стали багатими.”

Світ в якому ми сьогодні живемо, намагається відвернути наш погляд від Різдва Христового – коли повнота Божества зближається з повнотою людства – та звертає той погляд тільки на те, що тимчасове, матеріальне, фізичне. Вдійсності, є достатньо проблем котрі існують на сьогоднішній день, бо темнота постійно закрадається в наше життя. Проте, світло Вифлеєму раз і назавжди голосить що існує надія, спасіння, є спасительна духовна ласка для кожного, хто визнає Господа Бога, котрий прийшов на світ для того щоб знищити темноту диявола та обіцяє нам Царство Небесне.

Так, зло продовжує існувати навколо нас – існують злочини; є ті, що готові сіяти зерно роз’єднання, існують війни, є люди котрі позбувшись своєї людяності покидають побитих та поранених на узбіччі дороги. Проте, ми котрі є вибрані, котрих, згідно слів св. Апостола Петра, покликано до царського священства повинні бути добрими самарянами, і ласкою Божою повинні уздоровлювати рани гордості, жалюгідності та ненависті, котрі заподіяні злом. Ми є покликані відзеркалювати світло Доброї Новини у світі, котрий наданий нам в опіку самим Всемогутнім Богом. Жоден із періодів історії не потребував стільки проповідання Євангелія Христового, як сьогоднішнє середовище, в якому людина найбільше звертається до непослуху та ігнорування всього того, що ми називаємо святим – заповідями Господніми! Хто ж тепер дивиться

вгору, очікуючи Бога, котрий сходить з небес? Хто відверто тепер прислухається до ангельського співу та плачу Дитяти?

Вифлеємська Зоря була провадирем для наших пращурів, котрі понад тисячу років тому в Україні, як і інші народи, визнали новонародженого – Дитям-Христом. Із свята Різдва Христового, наші пращурі набирались сили духу пізнавати перемогу над злом, переслідування та важкі переживання земного життя. Прикладом цього являються чудові милозвучні колядки, переспів котрих звучав із села до села – колядки, котрі співом обіймали тисячі церков, котрі були збудовані нашими

Боголюбивими предками.

Ми, Ваші ієрархи, котрі одягнені ласкою Божою, молимося щоб новонароджене Дитя Христос знайшов Свій шлях до Ваших душ. Нехай тільки добро, що закарбоване в серці людини буде прославлене. Нехай ми, слідуєчи прикладу мудреців, обдаруємо Христа золотом Віри, миром Надії та ладаном Любові. Нехай благословенний дух Різдва Христового, радість та краса, любов і надія, а перед усім тверда віра перебувають між нами, щоб ми щиро та з сердечною подякою Всемогутньому Богові виголошували:

Христос Народився! З нами Бог! Славмо Його!

+ КОНСТАНТИН,

Митрополит Української Православної Церкви в США і
Діаспорі;

+ ІВАН,

Митрополит Української Православної Церкви в Канаді;

+ АНТОНІЙ,

Архієпископ Української Православної Церкви в США;

+ ІОАН,

Архієпископ Української Православної Церкви в Діаспорі;

+ ЮРІЙ,

Архієпископ Української Православної Церкви в Канаді;

+ ЄРЕМІЯ,

Архієпископ Південно-Американської Єпархії Української
Православної Церкви;

+ ІЛАРІОН,

Єпископ Української Православної Церкви в Канаді;

+ АНДРІЙ,

Єпископ Української Православної Церкви в Канаді;

+ ДАНИІЛ,

Єпископ Української Православної Церкви в США.

Permanent Conference of Ukrainian Orthodox
Bishops Beyond the Borders of Ukraine

Nativity Archpastoral Letter

“ . . . the star which they had seen in the East went before them, till it came and stood over where the young Child was.” (Matthew 1:9)

Once again the light of the Star guides us to Bethlehem! Once again our hearts are lifted up by the angelic choir singing: *“Glory to God in the highest. Peace to men of good will.”*

Again the shepherds have left their fields, the wise men their far-off countries and we, together with them, we fall upon our knees in wonder seeing God descending from Heaven to embrace in His arms a Babe that rests with His Mother in a cave. He has descended the staircase of Heaven to save humanity and to take us up that same staircase for eternity to live with our Creator – our Lord who has revealed Himself unto us. St. Athanasius puts it this way: *“The Word became flesh in order to make man receptive of divinity. He became poor in order that we, through His poverty, might become rich.”*

The world in which we now live would have us turn our gaze away from our Lord’s Nativity – when the fullness of the Divine approached the fullness of humanity – and place our sight upon only that, which is temporal, the material, the physical. Indeed, there are many problems that exist today, for darkness lingers on. But the light of the Bethlehem Star announces once and for all that there is hope, there is salvation, there is the saving grace offered to all who accept the Lord and Master, Who has entered the world to banish all darkness and evil and promises us the Kingdom of Heaven.

Yes, evil continues around us - there are crimes, there are those who would create disunity, there are wars, there are human beings deprived of their humanity and left half-beaten along the roadsides of life. We who have been chosen, who have been selected to the royal priesthood as St. Peter writes, are to be the good Samaritans and by the grace of God, to heal the wounds created by evil - pride, greed, hatred. We are called to reflect the light of the Good News to the world that has been entrusted to us by God Almighty. No period in history has had more need for the Gospel proclamation than the present era, for man has never so willfully rebelled against every precept of his Creator as now! Who looks up to see God descending from Heaven? Who bends an ear to hear the angels sing and the cry of a babe?

The Bethlehem Star guided our ancestors more than a thousand years ago when Ukraine, like other nations,

embraced the new-born Christ Child. From the Feast of

the Nativity, our ancestors gathered strength of spirit to know victory over evil, persecutions and difficulties of this earthly life! Evidence of this are the magnificent carols that echoed from village to village – carols that embraced the thousands of churches that were erected by our God-loving ancestors.

We who have been graced by God as your hierarchs pray that the new-born Christ child may find His way into all of our souls... may the good that lies in every man’s heart day by day be magnified... may we, like the wise men, offer unto Christ our gold of Faith, our myrrh of Hope, our frankincense of Love which flow from the Divine... may the ever blessed Spirit of our Lord’s Nativity, its joy, its beauty, its love, its hope and, above all, its abiding faith dwell among us all so that with heartfelt gratitude to Almighty God we shall, indeed, proclaim:

Christ is born! God is with us! Glorify Him!

+ Constantine

Metropolitan, UOC of the USA and in Diaspora

+ John

Metropolitan, UOC of Canada

+ Antony

Archbishop, UOC of the USA

+ Ioan

Archbishop, UOC in Diaspora

+ Yurij

Archbishop, UOC of Canada

+ Jeremiah

Archbishop, UOC, South America Eparchy

+ Ilarion

Bishop, UOC of Canada

+ Andrij

Bishop, UOC of Canada

+ Daniel

Bishop, UOC of the USA

The Twelve Days of Christmas

In the Christian tradition of both east and west, the twelve days of Christmas refer to the period from Christmas Day to Theophany. The days leading up to Christmas were for preparation; a practice affirmed in the Orthodox tradition by the Christmas fast that runs from November 15 to Christmas. The celebration of Christmas was reserved for these twelve days.

As our culture became more commercialized however, the period of celebration has shifted from Thanksgiving to Christmas Day. Christmas celebration increasingly conforms to the shopping cycle while the older tradition falls by the wayside. It's an worrisome shift because as the tradition dims, the knowledge that the preparation imparted diminishes with it.

Our Orthodox traditions — from fasting cycles to worship — exist to teach us how to live in Christ. The traditions impart discipline. These disciplines are never an end in themselves but neither can life in Christ be sustained apart from them.

The traditions only make sense only when they have the Gospel as their reference. If we forget that these traditions are given to us to help us lay hold of Christ, then the traditions appear to be superfluous and the disciplines they impart seem to serve no real purpose. We start to evaluate them by the values of the dominant culture — by a cost-benefit calculus, rather than seeing them as ways by which we morally reorient ourselves towards Christ.

This is happening with Christmas. Rather than preparing for the birth of Christ through inward reorientation and discipline, we follow the direction of the dominant culture and skip any preparation altogether. We party instead of fast. We get caught up in the commercial energy of the season rather than waiting on the Spirit of God.

It's a dangerous path. Our culture is becoming increasingly secularized; the sacred dimension of creation is slipping from view. This loss of this sense of the sacred has grave ramifications for society that are expressed in different ways such as the desecration of religious art to reducing an unborn child to a commodity, to name two. If this view prevails our culture will inevitably view man as nothing more than an animal or machine.

But man is more than an animal or machine. The scriptures reveal man as created in the image and likeness of God, a phrase that means that man is not complete unless he partakes of God — God must be part of his life. This longing — this innate knowledge that man is created

for God — never leaves man although a person can fight against it if he chooses.

A secularized mind is blind to the inherent holiness of life. Maintaining our traditions is one way to avoid this debilitating blindness. Christmas is not just “Jesus” birthday” (an impoverished notion heard more and more even among Orthodox faithful), but much more.

The Birth of Christ and His baptism ought never to be divorced. Both events define the Christmas season. It imparts to the Christian the knowledge that Christ’s coming into the world and Christ’s sanctification of the waters makes our new life possible — a sonship by adoption accomplished through baptism.

When the link between Christmas and Theophany is broken (and by neglecting the proper preparation we break it), the cultural memory of the promise of new birth expresses itself in weakened and ultimately insufficient cultural forms. These forms function as a new tradition.

Take the way our society celebrates New Year’s Day for example. More partying fills the space that is created when celebration culminates on Christmas Day. At the same time, the start of a new year is also the time for resolutions, which recalls the promise of a new start that was the mainstay of the original tradition for many years.

There is of course nothing wrong with making resolutions, but their tie to New Year celebrations is blind to the original promise that all new beginnings depend on the power of God. Moral self-reflection is good and necessary. The secularized tradition however, does not reveal from where the power comes that makes real and necessary change possible.

Religion is not the product of culture; religion is the source, writes philosopher Russell Kirk. “It’s from an association in a cult, a body of worshipers, that human community grows.....when belief in the cult has been wretchedly enfeebled, the culture will decay swiftly. The material order rests on the spiritual order.”*

Orthodox Christianity can contribute to the recovery of the moral foundation of American culture by imparting knowledge that can strengthen and deepen that foundation. It won’t happen however, if the Orthodox faithful adopt the practices of the dominant culture in place of their own tradition.

* Russell Kirk “Civilization with Religion” The Heritage Foundation Report (July 24, 1992).

СЛАВА БОГОВІ НА ВИСОТІ

– Святий Вечір –

Сонце заходило: тонуло немов у синє море. Стало темніти. Згодом настав вечір. Але цей вечір був відмінніший від усіх інших вечорів: був тихий і спокійний. Навіть галаслива домашня птиця затихала.

Земля покрилася білою верствою снігу: приодягнулась немов у чисту шовкову сутану. Деревця споважніли: спокійні. Навіть гілками не рушать. Вітер замовк, наче боїться й рушитись, щоб не здути білесеньких квіточок, що їх Всемиловитивий сотворив і обсипав ними галузки дерев.

Горобчик, цей непосидючий збиточник, що все появиться там, де його не треба, нині також поважний і спокійний. Сів на загаті у вікні і чекає чогось!

На синьо-пречистому небі показалася зірка. Була дуже хороша цього вечора: така, якою була та зірка, що освічувала царям сходу дорогу до ясел, де народився Месія-Спаситель світу.

З-за гори викотився місяць. Спішитесь цей нічний добродій, щоб чимскорше піднятися на середину звіздистого неба, яке вже було густо застелене безчисленними зорями. Спішитесь тому, що хоче цього вечора якнайкраще освітити цілу вселенну. І чим вище підносився, тим ясніше ставало світло його.

Все було хороше цього вечора. Скрізь біленько, чистенько. Пречисте небо було у всій своїй красі. Чисте, синє, велике небо. Тихі ясні зорі.

Все й всі приготувались до чогось великого: приготувались до зустрічі довго очікуваного. Приготовлялись до зустрічі Світлого Свята Рздва Христового. Всей світ приготувався до зустрічі Того, Хто має принести спокій і повне вдоволення усім народам. "Слава Богові на висоті, на землі спокій, а між народами благовоління!"

На дворі ані душі живої. Всі вже в хаті. Засіли біля стола і чекають! Кімната переповнена рідкою солодкістю. Пахне хлібець святий; пахне сіно різними пахощами. Стіл застелений сіном і накритий білим обрусом. А на столі різного печива і варева, що його приготувала мати, нині українська страдальниця. Блимає зоря, немов над яслами Народженого Месії.

Біля стола батько, мати, сини й дочки. Вся сім'я, вся родина. Всі веселі, а ця веселість така ніжна, святочна. А ясний місяць, що піднісся вже високо, зазирає через вікно: дивиться, що діється в українській хаті.

Встав батько, взяв ложку пшениці, що її зродила рідна земля, перехрестився, промовив молитву, скоштував куті. Це зробив з такою побожністю, з якою приймають до своєї душі ревні і побожні християни Тайну Найсвятішої Евхаристії. Потім подав кутю дружині, діточкам, які з такою нетерпеливістю очікували цієї святочної пори, і промовив: "Споживайте, дітоньки, святі страви!" Сам глянув на те місце, де колись сидів його найстарший син Василь, і затулив очі. По його лиці покотилися рясні сльози. Василя нема. Його вже й не буде. Василь з другими поляг на полі битви за життя українського народу.

Смачно заїдали діти святу вечеру. Було тихо і спокійно. Нараз цю тишу перервано, десь дався чути скрип чобіт по снігу. Цей скрип ставав щораз голосніший. Вже й спів чути. Тихий спів, але гармонійний спів. "Бог предвічний нам народився!" – заспівали. Цю коляду співає весь український народ. Співають її старі і молоді; всі співають, бо всі раді, веселі, вдоволені, щасливі. Щасливі, бо дочекалися приходу Месії-Спасителя, Щасливі, бо настала радісна пора, якої народи з великою нетерпеливістю віками очікували. Щасливі, бо сповнилася обітниця, дана Господом Богом, і прийшов на світ Месія-Визволитель. "На небі зірка ясна засяяла, і ясним світлом сіяє!"

Над яслами Народженого Месії Ангели співали: "Слава Богові на висоті!" Нині цю пісню співає весь український народ. І ця пісня лине ген під небеса, лучиться з піснями других, десятих, сотних мільйонових і лине до Отця Небесного, Господа Милостивого.

(Закінчення на ст. 7)

(Закінчення із ст. 6)

СЛАВА БОГОВІ НА ВИСОТІ

— Святий Вечір —

Український народ дуже любить цю пісню, що її співали Ангели Божі над вертепом у Вифлеємі. Та не тільки, що любить цю пісню; український народ придумав ще багато-багато інших пісень-колядок в честь Народженого Месії. Жоден народ не має так багато колядок, як має їх український народ. Жодний народ не святкує так урочисто Свято Різдва Христового, як святкує його український народ.

Ми слухаємо з пильною увагою, як наші сини і доньки, зорганізовані в церковні хори, мелодійно співають: "Слава Богові на висоті!" Вони співають цю пісню гармонійно, мелодійно. Співають її мелодійно тому, що вони стараються вповні задержати правила співу. А де є гармонія й де тої гармонії придержуються, там все гарне, гармонійне!

Нам всім потрібно гармонії: потрібно її в домашньому, релігійному і політичному житті. А коли буде гармонія в нашому загальному діянні, тоді наша праця і на релігійній і політичній ниві буде корисна: принесе бажані результати.

В день Свята Різдва Христового ми складаємо собі взаїмно добрі побажання. Бажаємо один одному всього найкращого. Але щоб наші побажання сповнились, мусимо щирими серцями дбати про те, щоб була між нами Єдність Святая! Бо лише коли буде єдність між нами, в усім нашим діянням буде гаразд. Цей гаразд прийде тоді, коли у нашій душі, немов в яслах Вифлеємських, народиться Месія-Спаситель, наш Ісус Христос.

Нехай же Всемиловичий Господь Бог обдарує нас ласками Своїми: здоров'ям, щастям, спокоєм в родині та в релігійних і політичних організаціях; нехай Отець наш Небесний обдарує нас усім надземним добром.

Не співаймо колядок так, як нам подобається. Співаймо так, як треба співати: поважно, побожно, правильно, мелодійно, як співали наші діди й батьки. Співаймо з повною вірою і любов'ю до Того, в честь Котрого колядуємо. Бо тільки тоді настане між народами спокій і повне благовоління, коли людство буде співати пісні в честь Сина Божого не "по-своєму", а так, як співали Ангели Божі.

Колядуймо ж з повною любов'ю до пісні і в повній гармонії. Всі колядуймо: "Небо і земля возвеселися, Україно Мати, від сліз утрися. Той, Котрого ми чекали, і зжурені виглядали, нині з Діви Превізбраної, в Вифлеємі малім домі, родився, явився!"

(Закінчення із ст. 2)

НА ПОРОЗІ
НОВОГО
РОКУ...

Нехай у серцях наших, а не лише на словах, повсякчасно буде Христос — Вічна Любов і Правда, і Ним освячуємо кожний день життя нашого і все, що ми робимо і діємо. І тоді, коли завершуватимемо рік, що його тепер зустрічаємо, ми побачимо, скільки справжнього щастя, добра й успіхів він нам принесе.

То ж сьогодні, приносячи подяку Всевишньому за безмежні дари Його Ласки й Любови, що ними Він обдаровував нас у минулому році, і благаючи Його благословення й небесної опіки у Році Новому, ми глибоко віримо і надіємося, що Він допоможе нам наші сподівання здійснити. В цій надії вітаємо сьогодні вас, дорогі наші читачі, на грані двох років, стародавнім українським привітом:

З НОВИМ РОКОМ! З НОВИМ ЩАСТЯМ!

I BELIEVE!

The Liturgical Music CD recorded by the Youth of our Church at Diocesan Church School Camp, Teenage Conference and Mommy & Me/Daddy & Me—Summer 2009.

Place your order today to enjoy this unique offering to God by His children!

Please send order requests to:
Office of Youth & Young Adult Ministry
PO Box 869
Carnegie, PA 15106
(please include shipping address)

CD—\$15.00
(includes shipping and handling)
Please make checks payable to:UOCCP

1914

2009

The Hierarchs of the Ukrainian Orthodox Church of the USA Send Condolences to the Holy Synod of the Serbian Orthodox Church On the Repose of Patriarch Pavle of Serbia

Ієрархи Української Православної Церкви в США висловлюють співчуття Священному Синоду Сербської Православної Церкви з приводу упокоєння Патріарха Сербії Павла

To our brethren in the Lord: Metropolitans, Archbishop, Bishops, venerable clergy, devout monastics and Christ-loving faithful of the Serbian Orthodox Church.

Glory to Jesus Christ!

It has only been a few hours since that moment when the servant of God, His Holiness Patriarch Pavle departed this physical world and was born unto eternal life. This just, forbearing and faithful steward, through whose hands, Almighty God, One in the Holy Trinity, blessed all His children in the land of Serbia, and whose voice, like the voice of Saint Sava, never ceased to proclaim the word of truth – the Gospel message in a land enriched by the witness of so many saints.

The venerable clergy and devout laity of the Ukrainian Orthodox Church of the United States of America join with us and our brothers in the Episcopacy, His Eminence Archbishop Antony and His Grace Bishop Daniel in expressing our most profound condolences to the people of God of Serbia, with whom we share a sacred union through the waters of Baptism and the oil of Chrismation. With you, our Serbian Orthodox brothers and sisters we implore Christ our true God, risen from the dead, Who rules over the living and the dead, to rest the soul of His faithful servant, Patriarch Pavle, in the bosom of Abraham, Isaac and Jacob and to appoint him his place at your heavenly altar.

We assure you of our prayers for the blessed repose and eternal memory of the devout servant of God, Patriarch Pavle throughout this forty day period of reflection – prayers also for the comfort of you, his spiritual children.

Memory eternal! Memory eternal! Memory eternal!

+Constantine

By the Grace of God, Metropolitan of the Ukrainian Orthodox Church of the USA.

До наших братів у Господі: Митрополитів, Архиепископів, Єпископів, всесечного духовенства, побожного монашества і Христолюбивих вірних Сербської Православної Церкви.

Слава Ісусу Христу!

Минуло лише декілька годин після того, як слуга Божий, Його Святість Патріарх Павле залишив цей видимий світ і відійшов до вічного життя. Цей справедливий, терпеливий і вірний слуга, руками якого Всемогутній Бог, Один у Святій Тройці, поблагословив усіх Його дітей на сербській землі, і голос котрого, як голос Святого Сави, ніколи не переставав проповідувати слово істини – Євангельську вість у країні багатій свідоцтвом чисельних святих.

Всесечне духовенство і побожні миряни Української Православної Церкви в Сполучених Штатах Америки приєднуються до нас і наших братів в архиєрейському служінні Архиепископа Антонія і Єпископа Даниїла, у висловленні наших глибоких співчуттів побожному сербському народові, з яким ми перебуваємо у святому єднанні через воду Хрещення й олію Миропомазання. З вами, наші сербські православні брати і сестри, ми молимо Христа, нашого правдивого Бога, що воскрес із мертвих, що живими і мертвими володіє, щоб упокоїв душу Свого вірного слуги, Патріарха Павла, у лоні Авраама, Ісаака й Якова і призначив йому місце при Його небесному престолі.

Ми запевняємо Вас нашими молитвами за блаженний спокій і вічну пам'ять побожного слуги Божого Патріарха Павла протягом сорокаденного періоду роздумів – а також молитвами за ваше благо, його духовних дітей.

Вічная пам'ять! Вічная пам'ять! Вічная пам'ять!

+ Константин

З ласки Божої, Митрополит Української Православної Церкви в США та діаспори

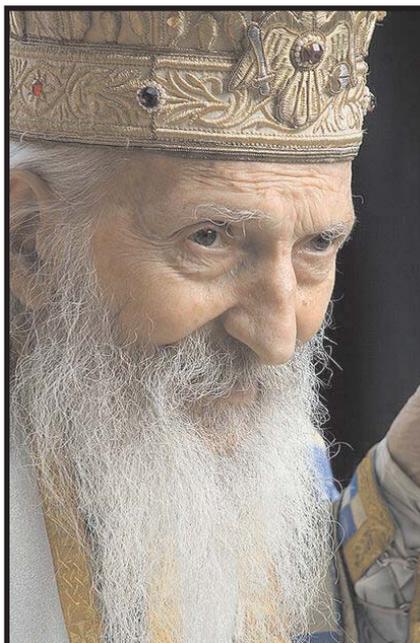
The Orthodox Community in Chicagoland Joined Serbian-Americans to Mourn the Passing of Patriarch Pavle of Belgrade

by Protopriest Taras Naumenko

Chicago, IL – The Orthodox Community joined Serbian-Americans from throughout the greater Chicago metropolitan area at Holy Resurrection Serbian Orthodox Cathedral on Tuesday, November 17, in prayerful remembrance of the spiritual leader and head of the Serbian Orthodox Church, His Holiness Patriarch Pavle, who passed away at the age of 95 following a prolonged illness on Sunday, November 15 in Belgrade, Serbia.

With the blessing of Metropolitan Christopher of the Serbian Orthodox Church, who had already departed for Belgrade for the funeral, a memorial service was held for Patriarch Pavle of Blessed Memory by His Eminence Archbishop Job of Chicago and the Midwest, OCA; His Eminence Archbishop Nicolae of Chicago, Romanian Orthodox Archdiocese in America and Canada; His Grace Bishop Demetrios of Mokissos, Greek Orthodox Archdiocese of America, Metropolis of Chicago; and His Grace Bishop Daniel, Ukrainian Orthodox Church of the USA (Western Eparchy).

Following the memorial service His Grace Bishop Demetrios, spoke on behalf of the hierarchs present, quoting from St Paul's letter to the

*May Patriarch Pavle's
Memory be Eternal!*

Corinthians: "The members should have the same care for one another. And if one member suffers, all the members suffer with it; or if one member is honored, all the members rejoice with it" (Cor. 12:25-27).

The Orthodox Community in Chicagoland has great love and

support of one another; it was expressed by the presence of the hierarchs gathered from the various jurisdictions.

The Pan-Orthodox nature of the prayerful gathering was a testimony to the profound respect and admiration in which the wider Orthodox community held His Holiness Patriarch Pavle, as well as an expression of spiritual unity and consolation to the Serbian Orthodox Church by the sister Orthodox Churches in this time of grief.

On behalf of His Eminence Metropolitan Christopher, Fr. Darko Spasojevic, Cathedral Dean, greeted and thanked the visiting hierarchs and clergy for their prayerful support and encouragement.

Later that evening, His Grace Bishop Daniel, on behalf of the Council of Bishops and the entire Ukrainian Orthodox Church of the USA, expressed his condolences to the Serbian community for the local Serbian television channel. Accompanying Bishop Daniel, were Archimandrite Pankaratij, rector of St. Volodymyr Cathedral, Chicago; Protopriest Taras Naumenko, pastor of SS. Peter and Paul Parish in Palos Park; and Deacon Andrij Fronchak of the Cathedral Parish.

Christmas to an Orthodox Christian

by Fr. Edward A. Sadvary

“Behold a virgin shall conceive and bear a son, and his name shall be called Emmanuel, (translated God is with us).” (Is. 7:14).

On Christmas Day, “a child is born to us, a Son is given to us, and the government is upon his shoulders; and His name shall he called Wonderful Counselor, God the Mighty, the Father of the world to come, the Prince of Peace . . . He shall sit upon the “throne of David and upon his kingdom, to establish it and to strengthen it with judgment and with justice, from henceforth and forever.” (Is. 9: 6-7).

When Christ was born in that low and humble place, the world was ready for His coming, the pure womb that was to bear Him was prepared. The great and awful event awaited by men since the moment of that first promise may be worthily recorded only in the inspired word of God: “Behold,” says the Angel Gabriel to Mary, “thou shalt conceive in thy womb and shalt bring forth a son; and thou shall call his name, Jesus. He shall be great, and shall be called the Son of the Most High . . . The Holy Ghost shall come upon thee and the power of the Most high shall overshadow thee; and therefore also the Holy which shall be born of thee shall be called the Son of God.” (Lk. 10, 31:5).

Centuries before the first Christmas Day, a malignant angel had come to Eve upon an errand of death, and Eve’s disobedience to God’s command which had ensued was the beginning of the sin of the world. The Archangel Gabriel came to Mary with the message of eternal life, and the ready obedience of the second Eve gave us Him who is the fountain of all grace.

Now, Mary, who had designed to know no man, had been troubled at the announcement of the angel, that she should conceive and bear a Son. But her fear was groundless: the Holy Spirit was to be her Spouse, and Mary, still clad in the white veil of virginity, was yet to wear the crown of motherhood: And Mary said: “Behold the handmaid of the Lord: be it done to me according to thy word.”

The obedient submission of Mary gave to the world the Divine Redeemer. Now, “The Word was made flesh.” The Second Person of the Holy Trinity, God the Son, became Man. Christ, the Son, now Man, came to us in the deepest poverty, in greatest humility, to be our Redeemer, Our King. Yes, Christ is King, not only as God, but also as Man. He is King not only by reason of perfection of His humanity, not only because He has purchased us as His people by redeeming us; He is King because His is the Word incarnate.

“He, Christ, has dominion over all creatures,” says St. Cyril of Alexandria, who was the great Champion of Orthodoxy against Nestorius “a dominion not seized by violence nor usurped, but by His essence and by nature.” (Ps. 23:7).

With these thoughts do the Eastern Christians celebrate the Birth of Christ. The Eastern Christian places the greatest importance upon the religious aspects of this great Feast Day. It is to the Eastern mind, a day for rejoicing because on this day, he has received his opportunity for Eternal Salvation with God in Heaven.

A period of fasting begins 40 days before Christmas for Eastern Christians. This period does not correspond to the Advent Season of the Roman Church.

There are two Sundays which prepare an Orthodox Christian for the great feast of Christmas, namely the 2nd Sunday before Christmas, called the Sunday of the Fore-Fathers, and the Sunday immediately preceding Christmas, called the Sunday of the Fathers.

Christmas Eve is a day of strict fasting. On the morning of Christmas Eve, the Church Services begin with the Solemn Singing of the Royal Hours, so called because the kings and emperors of old always attended these services.

Following the Royal Hours, the Divine Liturgy of St. Basil the Great is celebrated together with the Vesper Service for the day.

Christmas Day begins with a Solemn and Joyful Divine Liturgy. Members of the parishes then visit individual homes of fellow parishioners singing Christmas Carols and greeting one another with the salutation “Christ Is Born.” and answering in response, “Glorify Him.”

For the Eastern Christian, His Church and His Church Service share the Glory of this Day. He rejoices because Christ is in his midst. A new born Child with outstretched arms begs for his Love and he returns this love in His God, His neighbor, his family and to his country.

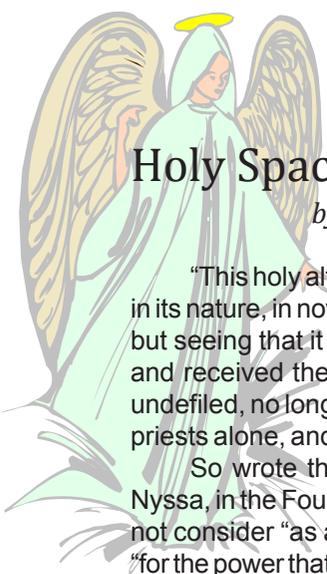
To the Eastern Christian the birth of Jesus Christ is of tremendous importance to his own eternal salvation because through the birth of Jesus, God has given the food of Life Eternal. This food is the invisible Body and Blood of our Lord in visible forms, of bread and wine.

By the birth of Christ and by the food, the natural Son of God made us children of God by adoption. He gave us Himself as a symbol and example in all these things that we may follow His example and win the eternal gifts which had been lost to us through Eve’s sin and which had been restored to us through the birth of Christ.

Christ commanded us, the living, to be steadfast in our performance of this remembrance of Him, and in remembrance of His benevolence to us until He comes again to judge the world. This is accomplished through faith by inheritance, and by transmission from the living destined to die, to the dead, who shall live again by re-generation, that salvation may extend to all men.

For this reason, the Church instituted and celebrates daily the Divine Liturgy or the Lord’s Supper, which serves as a constant reminder to the faithful of the life of Christ, from His birth to His Ascension, reminding us that from our birth to our death, our food for Salvation must be the food brought to us through the Birth of Jesus whose feast we now commemorate.

Holy Space: Heaven on Earth

by Hieromonk Calinic (Berger)

"This holy altar before which I stand is stone, ordinary in its nature, in nowise different than other slabs of stone... but seeing that it was consecrated to the service of God, and received the benediction, it is a holy table, an altar undefiled, no longer touched by the hands of all, but of the priests alone, and that with reverence."

So wrote the Cappadocian Father, St. Gregory of Nyssa, in the Fourth Century. He continues that we should not consider "as a common thing" anything consecrated, "for the power that operates is mighty and wonderful are the things wrought thereby."

St. Gregory's words reflect the Christian fulfillment of an ancient tradition, with its roots both on Mount Sinai and on Mount Zion, that specific places are sanctified in a particular and special manner by God's abiding and personal presence. Today, the Orthodox Church alone in the Christian world maintains a deep reverence for *holy space*, such as the altar-sanctuary and for holy things. Why is this? Is this an erroneous belief? Is not God everywhere?

In fact, both traditions exist side by side in the Scriptures and both are equally necessary. On the one hand, God "does not dwell in temples made by hands" (Acts 17:24). "Where shall I flee from your presence?" (Ps. 139:7). This is a great comfort to believers: God is always with us and nowhere are we separated from His presence and power. God is "everywhere present" – or, in a proper theological sense, God is in no place and yet in all places simultaneously. "His power permeates all things, but nothing permeates Him," wrote St. John of Damascus.

On the other hand, however, there is *holy space*. Many such places were sanctified by God Himself only to be revealed in the lives of patriarchs and prophets. For example, Moses was told to remove his shoes, "for the ground on which you are standing is holy" (Ex 3:5). Jacob unwittingly took a nap at a holy place and awoke in terror declaring it to be none other than the "house of God" (*Beth-El*) and the "gate of heaven" (Gen 28:17). Jacob responded by consecrating an altar there.

The theological problem of the meaning of holy space was addressed directly by St. John of Damascus. God, being immaterial in a manner beyond our understanding, is beyond "place," being His own "place," as beyond all things, filling all things and maintaining all things. "Place," properly speaking, is part of *created* reality (as is time), not *uncreated* reality. However, God is active in creation and chooses places where His energy and grace become manifested in a more explicit manner. These places are set aside, "sanctified," by God, being used for His worship, and in turn manifest of His personal presence. This perspective makes perfect sense in Orthodox theology which considers grace to be *uncreated*.

With this in mind, we can understand why God Himself commanded that holy space be set aside for His

special presence among the people: "And the LORD spake unto Moses, saying... let them make me a sanctuary; that I may dwell among them" (Ex 25:1, 8). This tradition of a *holy space* for God was solidified with the election of Mount Zion as the location of a permanent temple. This tabernacle/temple was not "designed" by Moses: its structure and all the items in it were revealed to him by God on Mount Sinai, where Moses was commanded to make everything to the exact specifications shown to him (Ex 25:40).

In the Hebrew tradition, the temple was modeled after the structure of creation. The "Holy of Holies," where God's presence was most acute – a place behind a veil entered by the High Priest alone – was heaven, God's throne, "the beginning" which was prior to the first day of creation. As such it was outside of time, as God, who is outside of time, was in that place. The worship in the temple's Holy of Holies was therefore a participation in *heavenly worship* with the presence of angel-priests, and hence Moses was commanded to carve the images of the cherubim for the Holy of Holies.

Many of the Fathers of the Church commented on the division of the temple and its items, all of which point to Jesus Christ. Heaven and earth, the temple and the human heart – all of these are interwoven in worship. Hence, St. Maximus the Confessor could see the tri-partite division of the church building (narthex, nave and sanctuary) as a model of both the cosmos and of the human soul – the sanctuary being God's heavenly throne and the depth of the human heart, where God abides – simultaneously. The early Church maintained this division in its temples, and it is maintained in the Orthodox Church to the present day.

Through its tiered division, the architectural scheme of an Orthodox church is a confession that one cannot have God's transcendence without His immanence, and vice versa. If God were to be all transcendent, there would be no immanence (He would be exiled to heaven); likewise, if we sought to make God all immanent, we would lose His transcendence (meaning that we would lose all sense that anything is *holy*, as set apart and filled with the power of other world). Rather, God is both transcendent and immanent simultaneously. Hence in Orthodox churches, the sanctuary is separate and hidden; it is transcendent – and this very separateness or transcendence grounds the immanence of God's presence in our churches. The iconostasis, with its roots in the temple veil, is the expression of this theological truth *par excellence*. Its purpose is to reveal heaven, not conceal it – but paradoxically, it does this by concealing. If unconcealed, it cannot be revealed. St. John Chrysostom expresses this truth succinctly, commenting on the Liturgy: "when you behold the curtain drawn up" (revealing the sanctuary, before the consecration of the gifts), then "the Heavens are let down from above and angels are descending."

As in Biblical times, a special, holy place, set aside for God, is not exclusive to the temple. There are other holy places which in Biblical times also had altars. The Apostles

(continued on p. 13)

Concerning the Ranks of Churches

Editor's Note: On August 4, 2009, a website posted an article presenting some of the recent developments taking place in the Moscow Patriarchate. Specifically, the Holy Synod of the Patriarchate of Moscow had begun reevaluating the ecclesiastical rank of the Orthodox Churches.

According to Archpriest Maxim Kozlof, a member of the committee entrusted with this task, the Patriarchate of Moscow is considered a Church of the pentarchy, that is, of the five Churches of ancient Christendom. He also claims that by virtue of its magnitude, the Patriarchate of Moscow maintains such a status. He also declares that the

Patriarchate of Moscow has extended its jurisdiction across numerous countries.

After reading these comments, Fr. Makarios Griniezakis, a professor of theology and ethics at the Theological Academy of Heraklion in Crete, responded with a different perspective. In what follows, Fr. Makarios frames the claims made by Fr. Maxim in their proper historical, canonical and ecclesiological setting.

Fr. Makarios Griniezakis is an Archimandrite of the Ecumenical Throne, the official preacher of the Archdiocese of Crete, and the director of the Archdiocese's radio station.

A few days ago your reputable website posted an article that discussed a series of efforts by the Holy Synod of the Church of Russia to formulate the Patriarchate of Moscow's position relative to the ranks of the Orthodox Churches. In a recent interview, the Archpriest Maxim Kozlof, a member of this newly formed committee, provided the details of the committee's work. With regard to these comments, but also in response to various ecclesiological and theological uncertainties often put forth by Russian clergymen and theologians, permit me the following thoughts:

1. The fact that an Orthodox Patriarchate has yet to clarify in its conscience who is the First of Orthodoxy incites sadness. During their Synaxis this past October, the Primates of the Orthodox Church signed an official declaration that reemphasized who has the first place in Orthodoxy. We are troubled, however, that only a few months after this historic moment a committee is formed to reevaluate the ranking amongst Orthodox Churches. We remind the reader that the Primates, including the Patriarch of Russia, stated that they gathered "at the invitation and under the presidency of the First among us, Ecumenical Patriarch Bartholomew." If this statement is not sufficient, then our faithful brothers in Russia should refer to the Patriarchal Tome of 1589, which granted to them the Patriarchal Status. In the pages of this document they will discover exactly who signed the Tome, and thus realize who holds the eminent position in Orthodoxy.

2. To question issues that have been settled by Ecumenical Councils and established for centuries is quite dangerous. We speak in terms of "danger" because even a cursory study of history shows us that every heresy, schism and ecclesiastical division stemmed from personal ambition and egotism, only later to be robed in the mantle of dogmatic diversity. Arius, Dioscorus, Nestorius, Apollinarius, and Marcion, were pious and religious; however, they also were men who had tremendous egos and lacked ecclesiastical ethos. If they truly believed in God, if they were obedient to their bishops, if they respected the canons of the Church, and if they recognized the authenticity of the Holy Synods, then they would not have reached the point where they created division in the unified Body of Christ. Consequently, it is not enough for us to uphold the dogma of the Fathers in isolation—even the "old-calendarists" do this. We must also maintain the ethos of the Fathers, which helps to secure the unity of the Church.

3. When we speak about ecclesiastical ethos, we certainly do not identify with the logic based on size and figures. If we did, we would give the impression that we were economists, sociologists, and politicians. In the life of the Church, and especially in our spiritual lives—which the Church of Russia has much fruit to offer—two plus two does not always equal four. When we emphasize our vastness and point to statistical demonstrations, it means that we are not shepherds, but rather operatives of power, exploiting the administrative and spiritual authority that springs forth from our position. This is even more so the case when we put forth such efforts to earn the praise of the world and acquire the primary position in Orthodoxy. Given our current condition, those who participate in the administration of the Church must consider that their role is not to compete on stage with Stalin and Hitler. They are called to enter that sacred space where Church Fathers such as Basil the Great, Saint Gregory of Nyssa, Saint Gregory the Theologian, and Saint John Chrysostom live, and to be inspired by them. This is what we mean when we pronounce, "we who follow the fathers," especially since the patristic era has not ended. Every moment in time has the potential of becoming patristic if it secures and protects the Orthodox ecclesiological criteria for responding to prevalent problems and concerns. This is lost when we follow the philosophy and logic of the world, of arithmetic, of expediency, and of statistics and consequences.

4. It has been noted that, "the place of the Patriarchate of Moscow in the pentarchy of the ancient Patriarchates is very significant." It seems that some have still not realized that which is quite obvious, that is, that the Patriarchate of Moscow has never been a member of the pentarchy of the ancient Patriarchates. The pentarchy is comprised of Old Rome, New Rome (Constantinople) and the Patriarchates

(continued next page)

Concerning the Ranks of Churches *(continued)*

of Alexandria, Antioch, and Jerusalem. Not only was Moscow never considered a member of the pentarchy, but also there are no ecclesiastical or canonical texts that designate Moscow as the replacement or substitute for Old Rome. This is made clear when we look at some of the central moments in church history: the schism with Old Rome occurred on 1054 during the reign of Michael Kerularios while Russia was elevated to the status of a Patriarchate in 1589 under Patriarch Jeremiah II. If there was ever a pressing need to replace Old Rome this would have occurred immediately after the schism (1054), and not five centuries later, when Russia was elevated to a Patriarchate.

5. It is also noted “that after the fall of Rome, the Patriarchate of Moscow acquired a seat amongst the five most significant Churches, and extends its jurisdiction over a series of countries.” At this point we must emphasize that the 28th Canon of the Fourth Ecumenical Council grants only to the Church of Constantinople the jurisdictional oversight of the “barbaric lands.”

The extension of the Patriarch of Russia’s jurisdiction across lands outside its ecclesiastical borders is uncanonical and a violation of Church order. This is the case when other Primates act similarly. Local Churches would have been able to extend into lands beyond their established ecclesiastical border if the canon referred to ethnicities (“barbarians”) instead of geographical regions (“barbaric lands”). If this were the case we would have been able to say, for example, that the Romanian Patriarch is the spiritual leader of the Romanian people across the world, or that the Russian Patriarch is the leader of every Russian. However, the 28th Canon is unambiguous and mentions geographical jurisdictions and not ethnicities. Every Orthodox Church has a specific geographical border. Constantinople, however, maintains the license to extend throughout the *Ecoumene*, except, of course, into those areas under the canonical jurisdiction of other autocephalous or synodal Orthodox Churches.

The present ecclesiological circumstances are accepted through *ekonomia*. After all, it is not ideal to have five Archbishops of America, or to have multiple ecclesiastical jurisdictions in a single European country. We should not forget, however, that our compliance with the current state of affairs through *ekonomia* should not become an occasion for boastful arrogance and deviation from canonical tradition. Moreover, the uncanonical extension of a Church’s jurisdiction should not be viewed as a strict execution of canon law, nor should it be perceived as an *a priori* right that every Primate enjoys because of their canonical jurisdiction over a specified ecclesiastical geographic region.

The thoughts that we have shared express a much deeper problem concerning what is often said about primacy in the Orthodox Church, about the idea of a “third Rome,” about ecclesiastical rank, etc. These ideas would

not be taken seriously had some random laymen or clergymen issued them. It is disturbing, however, when an official Church arbitrarily creates a committee (according to Fr. Maxim’s comments) to evaluate matters that have already been resolved; to decide on those issues for which the Church has already decided. We would expect a Church such as Russia, which has undergone trials and tribulations, to have a completely different way of thinking. We would expect to see the Church of Russia rely more on faith than on logic, on miracles rather than facts and figures.

It is clear from the discussion that the Ecumenical Patriarchate will certainly not lose the position of primacy that it maintains; the ranking of the Orthodox Churches will not change; and the committee in question—or any other committee that is formed—will not institute rebellious changes in the Orthodox Church. We owe it to the faithful to always speak the truth so that they may hear a different perspective, and in order to avoid stirring false impressions in them. It is important not to forget that truth abides. The truth will release us from our parochial attitude and self-love; the truth will liberate us from spitefulness and our egos; the truth will allow us to move beyond feelings that instigate internal quarrels and erect narcissistic partitions. ‘The truth shall set us free.’ Irrespective of who we are, as members of the Church we have a constant and sacred duty to actively defend the truth.

Heaven on Earth *(continued from p. 11)*

worshipped both in the temple (Lk 24:53; Acts 3:1, 5:12-13, 5:42) and elsewhere. Hence, it is an ancient Christian tradition that each house is also considered a *church*, the members being those of the household (e.g. Acts 2:46, Rom 16:5, I Cor 16:19, etc.). As such, each family-church should have an “altar” – a place set aside exclusively for God, as a place sanctified for His presence – and this is the place for prayer. Typically, this has been a corner in a room that is in a quieter location, not one heavily trafficked or with a television, etc.

Here are some suggestions as to what should be placed in this household altar: it can be a table, a dresser or a special shelf, covered with a linen cloth, and in the center, on the wall or in the corner, the main icon of Christ or the Mother of God. Around this main icon other icons can be placed. The Scriptures, prayer books, the church calendar and other things, such as holy water, are kept there as well. In many traditions, an olive-oil lamp is lit here at times of prayer, often hanging. In addition, each bedroom should have a distinct place where an icon is hung and daily prayers are said.

In this way, the dwelling of Christians is sanctified by the presence of God, His Mother, His saints and angels. They all live with us. How important to make a holy place for God in the home! It shows that we want God in our *hearts* and in our *lives*, talking with us, guiding us, being present with us. Orthodox Christians, honor holy spaces and make sure your homes are sanctified with God’s presence! Do as did King David, who would not build for himself a dwelling nor a place to sleep until He had honored God with a place for His worship (Ps. 132:4-5)!

На церкві тихий дзвін...

П. Воробйовський

Ніч. Під темним невозводом її, серед мертвої тишини великої пустині, стоїть величезний сфінкс, наставивши в даль свій холодний кам'яний погляд. Крізь темноту блимають далекі зірки, а яскраві метеори розсипають золотий порошок в безодні вселенної. Спить, повне таємниць, спокійне небо; спить, повна таємниць, неспокійна земля.

Тихо. Безмежний спокій. Ледве рухається в пустині втомлена Св. Родина. І серед цієї мертвої тиші несподівано чує сфінкс чийсь кроки. Спускає до землі свій байдужий погляд і бачить чоловіка, що провадить молоду жінку з дитям на руках.

Дитя Христос стає першим вті-
качем неспокійного світу. Владика вселенної переслідується своїм творінням. У Вифлеємі ллється кров невинних немовлят, перших мучеників за Христа. Плач немовлят зливається з голосінням матерів. Збувається пророком передбачене — ридає Рахіль. Св. Родина в подорожі за границю.

Путники, звершивши коротку молитву, прийняли скромну трапезу і під кам'яним великаном провели ніч. Солодкий спокій вгамував біль їх змученої душі. А ранком, ледве заіскрилась над пісками ранішня зірка, подорожні рушили в дальшу дорогу. Сфінкс лишився серед мовчазної таємниці пустині один, хоч, здавалось, в кам'янім серці його залишилось вражіння від незвичайного дитяти.

Прошли роки. Гаряче сонце все далі пекло великана пустині, вітри заносили його пісками. Проходили повз нього, невідомо звідки, люди й відходили, невідомо куди. Сфінкс усе дивився в даль, таємничий і мовчазний. А навколо монотонно й глухо бились о брили його жовті тумани піску. Неподалеку ж дзвінко дзюрчав струмок свіжої чистої води, перепліскуючись в камінні вічним своїм плескотом.

Це в той час серед квітучих узгір'їв Галилеї, наповнених ущерт'ї пахощами власного бальзаму, на берегах усміненого до сонця озера пролунали ласкаві слова любови до Бога й людей. Слова любови безмежної, любови найбільшої.

Яростним відгомном відповіли люди на цей заклик, і хрест на Голгофі піднявся, наче гігантський маятник. Пробіг по озеру останній шквал хвиль, вдаряючись о береги, вал за валом, і розбився у водяну пару. Здавалось, світ перемагав.

Прошли ще роки й століття. Галилеянина вже не було серед людей. Він одійшов. Але слова Його осталися, і, під впливом тих принадних слів, схилилися переможені боги веселої й шумної Елади і суворого Риму, та, скорбні, залишили цей світ. Натомість сотні, тисячі відреклися в ім'я Його від всіх утіх так принадного земного життя, і, з усмішкою щастя на обличчю, йшли на арену смерті. А вмираючи серед незвичайних мук, шептали ім'я світлого Галилеянина.

Погасли і ватри, опустіли ари. По всій землі вирости тисячі і тисячі церков, в яких мільйони людей з щирим трепетом душі шепчуть ім'я Рідного і всім Зрозумілого. І в музиці, і в фарбах, і в мармурі, і в пахучих піснях підносять люди хвалу Йому та в безмежному захопленні через даль віків зберігають в пам'яті світлий образ Галилеянина.

Серед пустині, під пологом ночі, в глибокій тиші небуття стоїть таємничий сфінкс, що наставив невидючі очі в даль. Ідуть далі роки. В місті великий шум. Прожектори автобусів, світлові реклами, безліч інших новин. І все це мчить в химерній асоціації, що тут на землі, згубилась в планетарному русі й тільки ледве-ледве проблискує в свідомості. А над обрієм все стоїть Вифлеєм далекого неба. І на церкві чути тихий дзвін.

Христос Народжується!

Christ is Born!

On the occasion of this year's celebration of the Nativity and Theophany of our Lord, and also the New Year, the Editorial Staff of the "Ukrainian Orthodox Word" extends most sincere greetings to His Beatitude Metropolitan Constantine, His Eminence Archbishop Antony and His Grace Bishop Daniel, Reverend Fathers and Pani Dobrodijkas, the Reverend Deacons, the members of the Metropolitan Council, the members and employees of the Consistory, the United

Ukrainian Orthodox Sisterhoods, the Ukrainian Orthodox League of the USA, the Saint Andrew's Society, All Saints Camp Administration, the administration, faculty and students of St. Sophia Seminary, members of the Executive Parish Boards, parish sisterhoods and brotherhoods, parish choirs, parish schools of religion and Ukrainian studies, their teachers and students, and all devout members of our Holy Ukrainian Orthodox Church of the USA.

100 YEARS!

St. Demetrius Cathedral Celebrates a Century

On Sunday, November 8, St. Demetrius Cathedral celebrated its 100th Anniversary with a Hierarchical Divine Liturgy on the parish Patronal Feast Day. Founded in 1909 by Ukrainian immigrants from Galychyna (western Ukraine), the Carteret, NJ parish was honored to have His Eminence Archbishop Antony, His Eminence Archbishop Jeremiah, His Grace Bishop Daniel, along with Fr. Bazyl Zawierucha, Fr. Ihor Bobak, serving with the pastor Protopresbyter Taras Chubenko.

In addition to celebrating the parish's feast day and 100th Anniversary, Nicholas Hlushko, Michael Naumenko, and Frances Rella were all tonsured as Readers, and Reader Andrew Sysock was elevated to the rank of Subdeacon.

In preparation for this "once in a lifetime" event, the parishioners of St. Demetrius worked together to make many renovations to parish buildings and grounds. New icons including a magnificent "Pantocrator," renovations to the sanctuary along with new carpeting throughout the church were installed, the bathrooms were renovated, the interior of the church received a fresh coat of paint, new landscaping was put in around the rectory, and new signage with a ceramic icon of St. Demetrius of Thessalonika, was installed in front of the rectory. In tandem to the renovations on the church grounds, the church also renovated their "real estate" on the world-wide web with a fresh new look for the parish website.

After the Divine Liturgy, parishioners enjoyed a reception honoring the hierarchs at the parish Banquet Center. A sumptuous agape brunch was served, and a good time was had by all. The festivities continued on the following Saturday, when a large Banquet was held with a formal dinner, along with a program that included Metropolitan Constantine, Archbishop Antony and Bishop Daniel. The evening began with a musical selection of Bandura music performed by Seminarian Bohdan Khromenko with a concluding performance by the Ukrainian dance troupe "Iskra" which included two parishioners of St. Demetrius.

In light of this remarkable event, the parish wishes to give thanks to God for 100 years of blessings while serving Christ and His Church, and prays to be blessed for the next 100 years!

Anniversary Celebration at St. Michael the Archangel Parish in Baltimore

60

“Contribute whatever is necessary of your time, talent and wealth to enrich that legacy for your own children and grandchildren. It is a sacred responsibility.”

St. Michael the Archangel in Baltimore, MD celebrated its 60th anniversary as a parish on Sunday, November 15.

The Divine Liturgy was led by His Eminence Archbishop Antony and His Grace Bishop Daniel, concelebrating with Fr. Vasyl Kryshchtopol, the pastor of St. Michael, Fr. Volodymyr Steliac of the Cathedral of St. Andrew the First Called Apostle in Silver Spring, MD, and Fr. Zinovij Zholobak of Pokrova Belarussian Parish, South River, NJ. The church was filled to capacity with worshipers attending the service. They also witnessed the ordinations of seminarians Andrew Matlak and Vasyl Dovgan as subdeacons. The parish choir, under the leadership of Nina Czczulin, beautifully sang the responses for the service.

His Eminence Archbishop Antony stressed the need to maintain spiritual commitment and continuity through the generations of the parish's members into the future. He emphasized the important role of Holy Scripture in governing the life of the Church and each individual Christian. He reminded of the sacrifices of the founders and benefactors of St. Michael Parish, who established the parish and left a rich legacy for all who followed them. The archbishop called upon all the present parish membership to contribute whatever is necessary of their time, talent and wealth to enrich that legacy for their

own children and grandchildren. It is a sacred responsibility.

After the service, His Eminence awarded Certificates of Service to Mykola Czczulin, Nina Czczulin, and Tychon Dobrodey for their dedicated and selfless service to the parish. A greeting from the Ukrainian Ambassador to the United States, Dr. Oleh Shamshur, was likewise read after the service.

A celebratory luncheon was held in honor of the anniversary in the parish hall with more than 200 guests. Several members of the Consistory and of the Metropolitan Council of the UOC of the USA were also in attendance.

The luncheon included performances of Ukrainian religious and secular songs, such as, Birthgiver of God, Songs of Jesus, and Vladyko Neba i Zemlij, by members of the Trio Kolada and others under the direction of Liubov Semouchchak. Lyman, the Ukrainian Dance Ensemble of Baltimore, performed a number of thematic dances, including the traditional Ukrainian Greeting, the Kolomijka, the Sword Dance, and the Hopak.

His Grace Bishop Daniel spoke of the need for Christian unity as we face the new challenges of this 21st Century. The luncheon concluded with the singing of Bozhe Velykij, God Bless America, the Prayer to the All-Holy Birthgiver of God, and a benediction by the hierarchs.

Ukrainian Holodomor of 1932-1933:

“The Worst Holocaust the World Has Ever Known...”

L to R - Bishop Basil, Metropolitan Constantine, Metropolitan Stefan, Bishop Daniel, Deacon Ihor Mahlay and other clergy.

With these powerful words, Senator Charles Schumer, Senior U.S. Senator of New York, described and defined the genocide committed against the Ukrainian Nation and her people 76 years ago. He declared that the communist regime of Russia was not simply attempting to force the Ukrainian people into collective farming, or to erase the small land owners, the kulaks, or to wipe out the “intelligentsia”. The real goal of the genocide was to “completely eradicate Ukraine as a nation”.

Senator Shumer was participating in the annual Genocidal Famine Memorial, which takes place each November in St. Patrick Cathedral, New York City.

This was the 18th consecutive year that Ukrainian-Americans and others from New Jersey, New York, Pennsylvania, Connecticut and as far away as Washington, D. C. joined together in prayer to commemorate those ten million men, women and children lost in Josef Stalin’s horrifying effort to destroy a people, a

nation, long proud of their rich land known as the “bread basket of Europe”.

The weather impeded attendance this year, which was only about half the usual size. Those present, however, were sincere in their petition to God for the repose of the victims’ souls in a place where the “Light of our Lord’s Countenance shines upon them.”

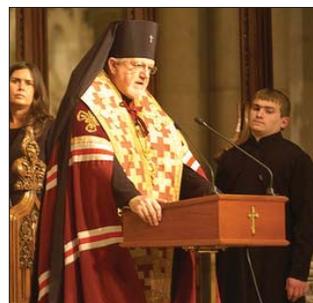
The annual commemoration is hosted each year by the Eastern Eparchy of the UOC of the USA and the Stamford Eparchy of the Ukrainian Catholic Church of the USA, in which New York City is located, and the Ukrainian Congress Committee of America, centered in NYC. Archbishop Antony of our Church and Bishop Paul of the Stamford Eparchy were the host hierarchs.

The Archbishop opened the commemoration this year declaring that, “we have no right to forget those who perished senselessly” in spite of the attempts of the government of Russia today, along with those of some other nations to categorize the famine as

a ‘natural phenomenon’ for which the godless regime bore no responsibility.

“We will continue to remind all mankind of the sanctity of life and the God-given rights of every individual human being,” he explained. “We will remind the world’s political leaders that they no longer have unlimited and unquestioned power to destroy life...in Ukraine or in any other nation of the world.”

Five hierarchs partici-

Archbishop Antony delivers his remarks.

participated in the Memorial Service, including: His Beatitude Metropolitan Constantine of the UOC, His Eminence Metropolitan Stefan of the Ukrainian Catholic Church, His Grace Bishop Emeritus Basil of the Ukrainian Catholic Church, and His Grace Bishop Daniel of the UOC. They were joined by over 30 priests and deacons of the two churches in beseeching God’s loving mercy for the famine victims. The Dumka Ukrainian Chorus, under the direction of Vasyl Hrechynsky sang the responses for the *Panakhida* and the prayer for the Ukrainian nation, “Bozhe Velykyj”

Tamara Gallo Olexy, President of the Ukrainian Congress Committee of

America, offered opening remarks and served as Master of Ceremonies for the program that followed the memorial service. She spoke of the consequences of the famine for Ukraine and the effect it has had on all succeeding generations of the Ukrainian population.

Mr. John Love, of the U.S. State Department, read a statement issued by President Barack Obama on the occasion of the Famine Commemoration.

Representatives of the government of Ukraine, His Excellency Oleh Shamshur, Ambassador to the USA, and His Excellency Yuriy Sergeev, Ambassador to the United Nations, also spoke. Mr. Shamshur announced that the Ukrainian government will provide funding for the establishment of a Famine Monument in the heart of Washington, D.C. across from the U.S. Capitol building and Union Station. Mr. Sergeev spoke of continued efforts at the U.N. aimed at educating the world about the darkest hour of Ukrainian history.

Metropolitan Stefan offered concluding remarks about the history of the famine and its never ending effect upon Ukrainian history. The Metropolitan also expressed gratitude to all who participated in the memorial services and program, as well as to His Excellency Archbishop Dolan, the head of the Roman Catholic diocese of New York, for his kindness in providing the Cathedral for this ecumenical service.

Ukrainian Museum of New Jersey in Memory of Patriarch Msytlav of the UOC USA: New Jersey Premiere of “Okradena Zemlia”

On Sunday, November 17, the Ukrainian Museum of New Jersey in Memory of Patriarch Msytlav of the UOC of USA, sponsored the New Jersey screening of “Okradena Zemlia”, a newly released Ukrainian Language documentary film on the 1932-1933 Genocide-Holodomor in Ukraine.

The film is based on the newest available archival material, eyewitness accounts, including those of survivors living near the Russian border, and commentaries by prominent historians, writers and researchers on the Ukrainian genocide. The film is produced, directed and edited by award-winning filmmaker Yuriy Luhovy, member of the Academy of Canadian Cinema and Television, who also produced “Harvest of Despair”.

The archival footage presented in this documentary along with actual documentation from Soviet archives, revealing Stalin’s orders to intentionally annihilate the Ukrainian peasantry in 1932 and 1933 and

“turn them into earth,” unambiguously prove that the famine was intentional and devised by Stalin.

The film explores the short lived hope and optimism of the Ukrainian SSR and of what socialism promised. It then proceeds to visually depict the betrayal and horror as entire villages of ethnic Ukrainians were wiped out in such regions as Donetsk, Luhansk, Kharkiv and Odesa.

Archival footage reveals the peasants’ uprisings against the government and presents startling facts about how they protested the incomprehensible and

impossible requirements imposed on them. Other archival documents reveal that a special commission

old survivor. After the film, Ms. Luba Shevchenko shared her recollections of the Famine as a 5-year-old, and there was a question and answer session with the director.

The film is intended for use in schools, universities, by historians, journalists, government officials, and the general public. An English language version of the film is currently under way. To arrange for a screening or to support Mr. Luhovy in this project, please contact him at

Viewers engrossed during the film’s New Jersey premiere.

covered up the truth about the huge number of unregistered deaths resulting from the Famine and that a secret document in April 1934 ordered all official registries of Soviet Ukraine to be destroyed. The number of territories and numbers of people who were affected are staggering, while the number of victims is incalculable but estimated to be from 5 to 10 million.

Most poignant were the accounts of the survivors. “No one cried anymore...”, said one 90 year

mmlinc@hotmail.com or (514)481-5871.

Luba Shevchenko shares her personal holocaust memories from her childhood.

After a question and answer session, Yuriy Luhovy (in the brown jacket), producer, director and editor of the film, continues to discuss the film with some of the premiere viewers.

Subdeacon Charles Sanderson Ordained a Deacon at Four Holy Evangelists Mission in Maryland

The growing mission parish of Four Evangelists in Bel Air, MD celebrated yet another milestone on Saturday, October 31st with the ordination of Reader Charles Sanderson to the Holy Diaconate through the laying on of the Apostolic Hand of His Eminence Archbishop Antony.

The joyful day marked His Eminence's second visit this year to Four Evangelists since the parish moved into their new location in June, a tremendous blessing to the community.

His Eminence was joined at the altar by Rev. Gregory Czumak, pastor of Four Evangelists; Protopresbyter Frank Estocin of St. Volodymyr Cathedral in Philadelphia, PA; V. Rev. Stephen Hutnick of Sts. Peter and Paul Parish in Wilmington, DE; V. Rev. Robert Holet of St. Nicholas Parish in Charlottesville, VA; V. Rev. Gregory Matthewes-Green of Holy

Cross Antiochian Orthodox Church in Linthicum, MD; Rev. John Haluszczak of St. Vladimir Parish in Pittsburgh, PA; Rev. Anthony Perkins of St. Michael Parish in Woonsocket, RI; and Rev. Deacon Borislav Kroner of St. Andrew Parish in Boston, MA. Assisting

the parish choir under the direction of Peggy Mukai, was a powerful manifestation of the sacramental unity of the local church with its Hierarchy and Archpastor.

In his sermon, His Eminence preached about the unique vocation of the Holy Diaconate as a distinct ministry with a vital pastoral role extending well beyond the Liturgy and confines of the church building. The deacon, His Eminence emphasized, must be a man of

faith, devotion and constant prayer, dedicated to serving others and extending the healing ministry of Christ to all those in need, wherever they may be—a very difficult ministry in today's highly secularized world, but one desperately needed.

After the Anaphora and consecration of the Holy Gifts, His Eminence had subdeacon Charles brought forward and, praying for the Divine grace "which always heals what is infirm and completes what is lacking," elevated him through the laying-on of hands to the Holy Diaconate.

Following the communion of the clergy and faithful and the conclusion of

the Liturgy, the parish enjoyed a festive and beautifully prepared luncheon provided by the parish's St. Olympia Sisterhood.

Born and raised in Tulsa, OK, Rev. Deacon Charles Sanderson is presently a third-year seminarian at Saint Sophia Ukrainian Orthodox Theological Seminary in South Bound Brook, NJ, and is a graduate of the three-year St. Stephen's Course of Studies in Orthodox Theology, a program of the Antiochian House of Studies. He holds a Doctorate in Government and Politics from the University of Maryland and has research interests in religion and politics, the alignment of political and ecclesiastical boundaries, and autocephaly.

Committed to extending the healing ministry of the Church to those in acute need, Fr. Deacon Charles commenced work last year on a unit of Clinical Pastoral Education at the Johns Hopkins Hospital system in Baltimore, a program he hopes to resume and complete after finishing his seminary studies. His Eminence has assigned Fr. Deacon Charles to Four Evangelists Mission Parish.

**Αxios! Αxios!
Αxios!**

were Subdeacons James Guba, Vasyl Pasakas and Andriy Matlak; Reader Basil Athas; and altar servers Nicholas Czumak, Ben Klopccic, and Reader Charles' nephew, Aaron Sanderson.

The eventful day marked the first ordination at Four Evangelists, which has been blessed with much growth in recent years.

The Hierarchical Divine Liturgy, with responses sung by

Bishop Daniel Visits St. Michael and St. George Parish

St. Michael and St. George Parish Ukrainian School in Minneapolis welcomed His Grace Bishop Daniel the weekend of November 21.

On Saturday morning, the children of the school attended and sang the responses at a Moleben served by His Grace Bishop Daniel, Fr. E. Kumka, pastor, and Fr. Dn. Andrij.

Following the Moleben, the Parents' Committee hosted an informal "meet and greet" with His Grace. This was a fantastic opportunity to sit, enjoy a cup of coffee, and listen to His Grace discuss topics pertaining to our children and to our everyday lives. All of the parents in attendance felt uplifted and very honored to spend time with His Grace.

On Sunday morning,

His Grace Bishop Daniel was greeted outside of the church by the children of the Ukrainian School. All of the children, ages 2-10, eagerly waited with baskets of rose petals to welcome His Grace into our church.

Following the Liturgy, the school presented a concert in honor of the His Grace's visit. The 16 students from the Parish School, ages ranging in age from four to 11, were very excited to go on stage and perform their program. The oldest class began the meal with the prayer, "Otche Nash", which was beauti-

fully sung. The rest of the classes then followed with a few songs and recited poems in Ukrainian.

The Ukrainian School of St. Michael's and St. George's was honored to be a part of this special

weekend. Thank you His Grace Bishop Daniel for making this a very special and memorable weekend!

Festive Halloween Party in Connecticut

The annual Halloween party at St. Mary's Nativity of the Mother of God, in New Britain, CT was held on October 25 following the close of Church School classes. All of the children of the parish from newborn to 18 years were invited to participate.

The event was organized by Youth Director, Sarah Bailly, who was assisted by parents, teens and pre-teens. After a grand costume parade, every child received an

award for his/her special costume. Games such as pin-the-nose on the pumpkin, bobbing for apples, sack and three legged races, and more were enjoyed by all. A fun craft was also done with the younger children who were helped by the older ones. A lunch of pizza, salad and goodies was served.

This party has been held for more than two decades. Many of today's parents were participants themselves in the past. It is an eagerly anticipated event each year.

Left : The children pose in their original costumes after the grand parade and award presentation. Middle: Youth Director, Sarah Bailly, supervises the making of a craft. Right: The sack race is a favorite event.

22 листопада 2009 року парафія св. Михаїла і св. Юрія, в місті Міннеаполіс штату Міннесота, святкувала Храмове свято. Господь Бог подарував теплий, сонячний день. Особливою радістю для парафіян був приїзд правлячого архиєрея Західної Єпархії УПЦ в США Єпископа Даниїла у супроводі диякона Андрія Фрончака. Владика не земною, а якоюсь божественною енергією запалив душі вірних парафіян.

За декілька днів перебування в громаді Владика зумів знайти особистий контакт майже з кожним членом парафії, знайшов час, щоб відвідати бувшого настоятеля цієї парафії отця протопресвітера Михайла Кудановича, який вже декілька років перебуває у старечому будинку, мав зустріч із парафіяльною управою, відбув зустріч із членами парафії, де предметом розмови була тема: "Сучасна жінка в Православній Українській Церкві", зустрівся із дітьми суботньої школи українознавства, відслуживши Шкільний Молебень, але кульмінаційною точкою було звичайно недільне Богослуження, до якого всі з нетерпінням готувались, особливо настоятель отець протоєрей Євген Кумка.

І ось настав довгоочікуваний недільний ранок. Із замітним хвилюванням вітала Владика, хлібом і сіллю, голова парафіяльної управи пані Валентина Яр, культурно-освітній референт Марія Міщенко вручила розкішний букет квітів, а діточки суботньої школи встеляли його шлях пелюстками червоних троянд. Все це створювало святковий настрій, але особливу величавість створив церковний хор під керівництвом пані Кіри Цареградської, яка є неперевершеним і неповторним керівником цього колективу на протязі багатьох років. І як результат цього, був божественно-небесний діалог між хором та духовенством на протязі цілого Богослуження.

Особливо хочеться відзначити проповідницький хист Владика, який зумів знайти чарівний ключик до кожного християнського серця, присутнього на Богослуженні, а спрагли людські душі, як "золоте руно", були орошенісилою Святого Духа, який, як невидимий омофор Божої Матері, витав над вірними, оберігаючи їх молитовний стан. В кінці Богослуження Владика Даниїл привітав усіх із святом, подякував за все і вручив "Благословенну Грамоту" голові парафіяльної управи пані Валентині Яр, для якої це було великою несподіванкою.

Після Служби Божої всі перейшли до церковної залі, надзвичайно красиво оформленої Головою сестрицтва п. Людмилою Голуб та к/о референтом Марією Міщенко, де учні школи українознавства виступили з невеликим концертом, який розпочався молитвою "Отче наш", а вели концертну програму п. Мирослава Мосейчук із своїм сином Денисом. Діточки своєю щирістю радували серця парафіян, потім всі мали можливість трохи підживитись смачним обідом. Під час обіду Владика Даниїл мав слово де, зокрема, він розповів про відвідування сиротинців в Україні, про тих нещасних дітей, які виростають без батьківської опіки. Тут же була організована збірка на сиротинці, де найпершим жертводавцем виступила парафіяльна управа, були також приватні

пожертви від п. Анастасії Крейг, п. Бориса Неприцького, п. Марії Кірик. Всього було зібрано біля трьох тисяч доларів.

Подякувавши людям за їхню жертвенність Владика сказав, що любов і тепло їхніх сердець допоможуть тим дітям-сиротам, яким так бракує материнської ласки та батьківської опіки.

Свято завершилось на великому піднесенні, люди ще довго не відпускали Владика Даниїла, кожний старався висловити свою прихильність і бажання частіших таких зустрічей в майбутньому, але доля, яку дав Господь Владичі, кличе його до пересохлої пустелі людського відношен, щоб Христовим словом давати життя новим паросткам у Божому Винограднику.

First Confession Warners, NY

St. Luke, September 7 - Catherine Farrell, Maxsim and Alexandra Mekker with Fr. Vasyl Sendeha, pastor.

UOC Mission Orphanages Fundraiser Held in Youngstown

Fr. John Harvey, pastor, (right) and parish volunteers proudly display just a portion of the many homemade pecan pies.

A Pecan Pie Sale fundraiser took place at Ss. Peter and Paul Church of Youngstown, OH on November 21, which benefitted the UOC sponsored Mission Orphanages in Ukraine.

Many volunteers gathered to measure, mix, bake, wrap, and label the tasty treats. Then the cleaning crew and pie sellers pitched in to finish the project.

Workers were thankful that all of the ingredients used to make the

pecan pies and containers to place the delectable delights in were donated by a local pie company, and department and grocery stores in the area.

All of the proceeds from this sale; money raised and monetary donations given, were sent to help the needy children with their most basic of needs. Many thanks to all who helped and to those who ordered and donated to make this fundraiser a huge success.

ORDINATION ANNIVERSARIES

JANUARY

V. Rev. Fr. Myron Mykhaylyuk	January 2, 1977
V. Rev. Fr. Paul Bodnarchuk	January 3, 1993
Rt. Rev. Archimandrite Raphael	January 8, 1995
V. Rev. Fr. Gerald Ozlanski	January 25, 1987
Rev. Fr. Harry Linsinbigler	January 25, 2003
Fr. Deacon Nicholas Shapoval	January 25, 2003
Rev. Fr. Myroslav Schirta	January 30, 1998

MAY GOD GRANT TO THEM MANY, HAPPY AND BLESSED YEARS!

Keeping our College Students Connected to the Church

This Spring break, over 100 college students have the opportunity to make a real change for those less fortunate through Orthodox Christian Fellowship's Real Break program.

Real Break is an alternative Spring break service-learning program designed to provide college students with life-transforming experiences that strengthen their faith and broaden their Christian worldview.

OCF offers several trips to locations all around the globe where students have the opportunity to serve and minister to the poor with compassion and humility.

OCF currently has 12 trips planned, which run from February 20th through March 27th. Trip locations include: Alaska, Constantinople, El Salvador, Greece, Guatemala, Jerusalem, Mexico, Romania and San Francisco. College students will have the incredible opportunity to renovate parishes and monasteries, work with innocent orphans and serve those less fortunate them.

For more program

information and registration, please visit www.ocf.net/realbreak or call 1-800-919-1623.

About OCF

Orthodox Christian Fellowship (OCF) is the official collegiate campus ministry program under SCOBA. Our mission is to support fellowships on college campuses, whose members experience and witness to the Orthodox Christian Church through community life, prayer, service to others and study of the Faith. Our headquarters is located in Indianapolis, IN and supports over 270 local university chapters across North America. In addition, we provide a variety of thoughtful and innovative programming, including regional training, annual conferences, and domestic and international service learning programs.

For additional information contact: Presvytera Shyla Hadzellis, Development Director, OCF, shyla@ocf.net, www.ocf.net.

OCF is a 501(c)3 non-profit organization and the official campus ministry of SCOBA.

Youth Workers Conference

The 2010 Orthodox Christian Camp and Youth Worker Conference will be held **January 28-30, 2010** in Silver Springs, MD (30 minutes from Washington, DC), at St. Andrew Cathedral, 15001 New Hampshire Avenue. This year's theme is "*Communicating the Gospel in the 21st Century*." All youth workers, church school teachers, camp directors or staff, or anyone interested in working with youth are invited to attend.

Conference registration is \$95 per person. A block of rooms has been reserved at \$79 per night at the Holiday Inn (15101 Sweitzer Lane, Laurel, MD). You must mention "Inter-Orthodox Camping Meeting" to obtain the \$79 price, and reservations must be placed **prior to January 13, 2010**. You will receive a \$10 coupon per person at check-in to be used each morning for breakfasts at the hotel café.

Keynote Speaker will be His Grace Bishop Daniel. His Grace has the distinction of being the youngest Orthodox bishop in the United States. Prior to being elevated into the episcopate, he served as a parish priest at Holy Ascension Church in Clifton, NJ, as Director of Public Relations for the UOC, and Editor-in-Chief of the *Ukrainian Orthodox Word*, a position he still holds.

His Grace Bishop Daniel comes from a unique background. He grew up in Soviet Ukraine, moved to the US in his twenties and became a United States citizen. He also joined the military as a Lieutenant for the U.S. Military Chaplaincy His background has provided His Grace with a unique perspective on the youth in the Church, and with special insight into successful methods of conveying the Gospel of Christ to them. He is an avid supporter of Orthodox camping programs and Orthodox based social justice/missions ministry for young adults.

2010 Ukrainian Orthodox Church Camping Programs

Information and Applications Available at www.uoc-youth.org, uoc-youth@aol.com or 317-379-1076.
Staff needed for all programs.

Dioscorus Church School Camp June 25-July 10 Children ages 9-13	Tenagers Conference July 11-14 Teenagers ages 13-18	Mommy & Me/Daddy & Me August 1-6 Children ages 4-8 and parents
---	---	--

College Age Mission Trip to Ukraine 2010

With the blessing of our Hierarchs, we are pleased to announce the dates for the College Age Mission Trip to Ukraine 2010. In an effort to allow as many students with differing schedules to participate, we will now alternate the dates of the trip between May / June and July/August. The 2010 trip will take place June 3-21, which includes a training day in South Bound Brook, NJ.

This ministry aids the orphanages and orphans that our Church has sponsored in Znamyanka, Zaluchya and Puhachiv. The children at these orphanages are special needs and are believed to be products of the Chernobyl nuclear disaster of 1986. You can learn more about the trip at this link http://www.uocofusa.org/news_090908_3.html

The cost for the trip is \$2,500 plus transportation to and from South Bound Brook, NJ and personal expenses. The deadline for applications is January 5, 2010, however, we encourage you to apply ASAP. If you are interested in the trip, you should begin passport processing immediately in the event you are chosen for the team.

Applicants are not guaranteed a spot on the team until notified of their acceptance.

You may contact Natalie Kape-luck Nixon at 412-279-1076 or ucoyouth@aol.com or Protodeacon Ihor Mahlay at imahlay@yahoo.com for answers to any questions.

Applications may be found using this link: www.uocyouth.org

MEMORY ETERNAL!

Pani Dobrodiyka Olga Antochy

The servant of God, Pani Dobrodiyka Olga Antochy reposed in Christ on October 26, and was first honored with a service on October 29 at St. Michael and St. George Church in Minneapolis, MN.

On October 31 the Panahyda and Interment was held at St. Andrew Memorial Church and Cemetery in South Bound Brook, NJ.

She was the devoted wife of Protopriest Nicholas Antochy who reposed in the Lord in 1983.

Pani Dobrodiyka Martha Haleta

The servant of God, Pani Dobrodiyka Martha Haleta reposed in Christ on November 13, and was first honored at a service on November 18 at St. George Church in Yardville, NJ.

The Panahyda and Interment was on November 19 at St. Andrew Memorial Church and Cemetery in South Bound Brook, NJ.

She was the devoted wife of Protopriest Mykola Haleta who reposed in the Lord in 1991. May their memories be eternal!

His mercy endures forever

(Psalm 118)

**ANNUAL JUNIOR- SENIOR
U.O.L. LENTEN RETREAT
MARCH 20, 2010**

Retreat will focus on Confession

**ST. FRANCIS RETREAT HOUSE
BETHLEHEM, PA**

Retreat registration rate \$40

ate rate registration additional \$10 if mailed after 3/1/10)

*Retreat is one full day including all meals,
breakfast, lunch and dinner. Additionally, there
will be pre-session on Friday evening at 7:00.*

For more information contact: Oleh or Natalie Bilynsky
at nsufler@aol.com call - 610-892-7315

о. Василь Сендега

Різдвяний день

Різдвяний день
І ось та днини
Зродила Діва Бога-Сина.
Дари князі йому приносять,
Витають Спаса, Бога просять
"О Боже"- ангели голосять

І у стаєнці не в палатах,
Спасіння подає нам Спас.
У цей благословенний час
Сам Бог Ісус прийшов до нас,
А ми прийнявши Його враз

Хвалу Йому гідну віддаймо,
Різдво Його так прославляймо
Минувши пітьму всіх образ,
Спалити гнів обури в нас.
То брата обійняти час
А мир у Бозі, Він же – Спас!

'I BELIEVE'

NICENE CREED

2009-2010

Consistory Office of Youth & Young Adult Ministry
Ukrainian Orthodox Church of the USA

Program information available at www.uocyoouth.org, uocyoouth@aol.com or 412-279-1076. The OYM offers many opportunities for national and parish ministry for our youth and young adults. Please invest the time to strengthen those entrusted to us. Suggestions for *I Believe—Nicene Creed* curriculum and program ideas available on-line.

OYM Programming includes: UOC Camping Programs, High School Mission Trip, College Mission Trip, Orthodox Christian Fellowship (OCF), College Internships, OYM Website, Great Lent Giveaway, Youth Worker Seminars, Youth Retreats, Youth Sobor, Youth Worker Resources and Handbook.

St. Andrew Church Goods & Bookstore

2010 CHURCH CALENDARS

available

December 2009 - January 2010

\$15.00 each plus shipping

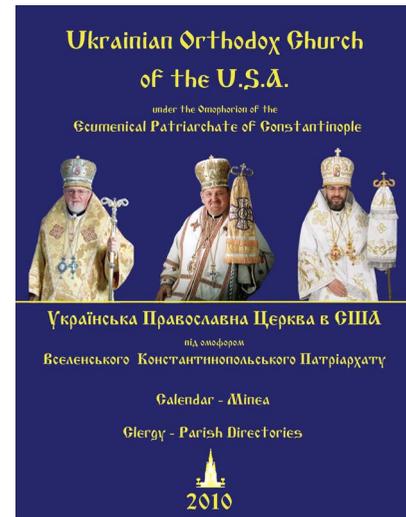
Calendars contain:

- Listing of Holy Days and Saints
- Liturgical Rubrics-Order Ustav
- Listing of Hierarchs, Clergy and Parishes
- Information on organizations and institutions of our church
- A variety of articles in both English and Ukrainian
- Vital regulations of the Ukrainian Orthodox Church of the USA

"A limited number of calendars printed"

Direct requests to:

St. Andrew Church Goods & Bookstore
135 Davidson Avenue
Somerset, NJ 08873-1358
Phone: 732-356-0090
Email: seskonj@aol.com

Copies are limited - order now!

ХРАМОВЕ СВЯТО У ПАРАФІЇ СВ. ПОКРОВИ В САУТФІЛДІ, МІЧ.

Святкування Храмового Свята Української Православної Катедри Св.Покрови (Катедра) в Саутфілді, Мічиган, відбулося в неділю 18-го жовтня 2009-го року. Перед початком Святкової Літургії члени Молодшого Відділу Української Православної Ліги (МВУПЛ) Єлисавета Симоненко, а пізніше і Христина Боднарчук і Таля Сердюк, при вході до храму роздавали маленькі іконки з Богородицею, які оформила Є.Симоненко. Члени МВУПЛ, також, прикрасили квітами ікону на тетраподі посеред церкви і ворота перед церквою.

Святкову Літургію відправив о. Павло Боднарчук. Вівтарні прислужники, члени МВУПЛ Андрій і Михайло Пауерс і Ярема Петруша — прислужували під час Літургії, а катедральний хор під керівництвом Миколи Невмержицького відспівав багато молитов в честь Покрови. Діти, під керівництвом Галини Яловенко, вчительки співу, проспівали «Отче Наш».

Під час проповіді (а пізніше, в парафіяльній залі, перед бенкетом), о. Павло розповів як виникло Свято Покрови. В основі Свята Покров Пресвятої Богородиці (або, Покрова) було чудо, що відбулося (згідно з однією історичною версією) в X-му столітті в одній з церков Царгороду (Константинополя), коли місто було оточене ворожими військами і, здавалось, було приречене на знищення. По всіх церквах Царгороду служились благальні молебні. В одній з церков, присутні побачили Пречисту Діву Марію, яка довго молилась. По закінченні молитви, Вона зняла з своєї голови променисте покривало-покров і розпростерла його над усіма присутніми. Видіння зникло, але вороги, з невідомих причин, відступили від стін міста.

Свято Покрови прийшло до слов'янських народів з прийняттям християнства і було установлене на Русі, близько, 1164-го року. Пречисту Діву Марію, як охоронницю вірних — бачили не один раз і не лише християни. Наприклад, під Почаєвом, в 1675-му році, під час облоги монастиря турками і татарами, Діву Марію побачили не лише оборонці святині а й татари. В наслідок цього, багато татар прийняли християнство і залишились жити в Україні.

Свято Покрови є одним з найбільш улюблених свят в Україні. Багато церков будувалось в честь Покрови. Особливо шанували Матір Божу українські козаки, які в Запорізькій Січі збудували церкву Святої Покрови і мали похідні храми в честь Покрови.

Після закінчення Літургії, в парафіяльній залі, Юрій Король, Голова Прарафіяльної Ради — привітав присутніх, що розмістились за столами, які приготували Віра Мурга і Вара Сіра (які і розповсюджували квитки на бенкет, і то досить успішно, бо в залі було багато парафіян і гостей). Про гарний букет соняшників на

Діти і вчителька (Любов Лазурко) з іконою Покрови

сцені — потурбувалась Надя Сепел. На столах були програмки Концерту Школи, повідомлення про нові курси для дорослих при Школі і лєтучки з історією виникнення Свята Покрова, дбайливо оформлені Вікторією Волянюк, Єлисаветою Симоненко й о. Павлом. Ю.Король попросив о. Павла прочитати молитву, а катедральний хор проспівав «Отче Наш». Хвилиною мовчання присутні вшанували, на протязі останнього року, спочилих членів Святопокровської Громади: протопресвітера Володимира Мельника, Ярослава Лісовського, Анну Гончаренко й Константина Панащука. Після того як присутні підкріпились смачною гарячою їжею, Ю.Король проголосив пожертви на потреби Катедри, а Андрій Смик представив директора Школи Релігії й Українознавства ім. Л.Українки (Школа) — Вікторію Волянюк. В.Волянюк повідомила, що на прохання зацікавлених, при Школі відкриваються курси для дорослих: курс удосконалення української мови, викладач Любов Лазурко; курс англійської мови для новоприбулих, викладач Еймі Вовк і курс релігії, викладачі Єлисавета Симоненко й о. П.Боднарчук. Після цього, В.Волянюк прочитала листа від директора «Рідної Школи» Андрія Перекліти, з підписом Голови Управи «Товариства Рідна Школа» Марічки Никифоряк Нона, з побажанням успіхів у праці обидвох Шкіл і їх тіснішої співпраці. Про Концерт Школи, який відбувся після цього, іде мова в окремій статті: «Концерт Школи на Храмовому Святі у Парафії Св. Покрови в Саутфілді, Міч» в цьому числі «Українського Православного Слова». Після закінчення концерту, А.Смик подякував директорці, вчителю, батькам, о.Павлові, кухні, Ю.Королю і прочитав додатковий список жертводавців.

На цьому закінчився бенкет Храмового Свята Святопокровської Громади і присутні роз'їхались по своїх домах під враженням почутого і побаченого.

КОНЦЕРТ ШКОЛИ НА ХРАМОВОМУ СВЯТІ У ПАРАФІЇ СВ. ПОКРОВИ В САУТФІЛДІ, МІЧ.

Юрій Розгін

Фото: Єлисавета Симоненко і Вікторія Волянчук

На бенкеті Храмового Свята Святопокровської Громади в Саутфілді, Міч., 18-го жовтня 2009-го року, в парафіяльній залі виступила з концертом Школа Релігії й Українознавства ім. Л.Українки (Школа).

Відкрилась завіса і до учнів Школи на сцені двоє дівчат винесли образ Св. Покрови, а голос з-за лаштунків нагадав як, під Почаївом, у XVII-му столітті «...вийшла, вийшла та Божая Мати, на хресті Вона стала. Кулі вертала, турків вбивала, монастир врятувала.» Читці, з запаленими свічками, проголосили: «...то Покрова – світле свято нашого народу. То Покрова землю вкрила щедрими плодами, розпростерла ніжні крила, стала понад нами. То – Покрова-захисниця людей православних, то – Богиня-помічниця запорожців славних. Грає осінь кольорова, пахнуть груші, сливи. Усміхається Покрова до дітей щасливих» (читці: Тимко Близнюк, Міля Смик, Теодор Мельничук-Гулд, Наталя Дженінгс; вірш «Свято Покрови» Олеся Лупія).

Після читців, хор Школи проспівав пісню-молитву «О, Маріє» яка закінчується словами: «...Ти жертвниця Месії, молитов уста, о, Маріє, о, Маріє, Мати пресвята!» (муз. О.Синоверської, сл. невідомого автора); при фортепіано – Галина Яловенко, вчитель співу. І знову пролунали бадьорі голоси читців: «...Через всенюку Україну ішла Божа Мати. Синє небо, жовте збіжжя стали ї' вітати... Через поле України ішла Божа Мати. Жайворонки, Божі пташки, стали ї' вітати... Через гори України ішла Божа Мати. Там пастушки пасли вівці, стали ї' вітати... Через міста України ішла Божа Мати. Там у церкві Божі люди стали ї' вітати. Через села України ішла Божа Мати. Вона прийшла всім сиріткам сльози повтирати... Через всенюку Україну ішла Божа Мати. Вона прийшла з Сином Божим всіх нас поєднати. Вона прийшла поєднати народ України, щоб всі разом величали: «Радуйся Маріє!» («Через всенюку Україну ішла Божа Мати», автор невідомий; читці: Денис Слюсар, Тетяна Смик, Христина Боднарчук, Таня Легуняк, Настя Легуняк, Михайло Волянчук). З-за лаштунків знову пролунав голос: «О, Боже! Дай повік любить той край, де квітка, пташка і зелений гай, де кожна вірна тій землі дитина живе єдиним словом: Україна!» На сцену вийшла Україна і проголосила: «Я –Україна! Я – Україна! Лиш перед Богом я на колінах! Кличу вас, люди, зліва і справа в святу державу, в мою державу! Єднайтесь, сестри, єднайтесь, браття – пора звільнитись нам від прокляття!» І цей заклик був підкріплений молитвою: «Боже, благаю, бережи Україну, для майбуття бережи» (читці: Аня Торянік і Гаврилко Полець). Гуртову декламацію «Ми є діти українські» (автор: Юрій Шкрумеляк) прочитали Катя Загайко, Зиновій Бірко, Віталій Волянчук, Катя Кублицька, Катя Геба, Аня Торянік і Гаврилко Полець: «Ми є діти українські, хлопці та дівчата, рідний край наш – Україна, красна та багата... Рідна віра: Свята Трійця і Пречиста Мати. Рідна мова: нею

вчилися Бога прославляти! Присягаєм – рідну віру завжди визнавати, по-українськи говорити, молитись, співати. Що нам рідне, те нам буде і красне і гоже! Присягаєм, що так буде! Поможі нам Боже!»

Приємною несподіванкою був виступ двох, нових, зірок: Емілія і Тетяна Смик ефективно заспівали «Україночка мала», муз. Г.Татарченка, сл. Давиденка. Уривок з вірша Віри Кривої «Святиться воля хай Твоя» прочитали Христина Боднарчук і Таня Легуняк. Вірш закінчується словами: «Як трудно в чомусь – приклякаю, в молитві спокій осягаю, Богу складаючи слова: святиться воля хай Твоя!» Після цього, середня група виконала танець, а Денис Слюсар ефективно продекламував вірш Віри Кривої «За Десну».

Передшкілля і старша група продемонстрували своє уміння українських народних танців. На сцену знову вийшла Україна і, підсумовуючи почуте і побачене на цьому концерті Школи, звернулась до дітей словами вірша Олеся Лупія («Своє любіть»): «Знай синочку, доню знай: наша Україна – то чарівний, милий край, золота країна... Виростаєте і живіть для добра і слави, як святиню бережіть символи держави. В них історія століть, небо, степ широкий... Золотий тризуб любіть, прапор синьо-жовтий.»

На закінчення концерту, діти проспівали три маршові пісні: «О, Україно, о, люба ненько...», «Гей, там на горі січ іде...» і «Ой, у лузі червона калина похилилася...», при фортепіано – Г.Яловенко.

Велике спасибі усім хто допомагав у підготованні цього концерту Школи: Батьківському Комітетові та батькам; вчителям: Єлисаветі Симоненко, Л.Лазурко, Галині Сеমেць, Г.Яловенко, Ліді Лукашук, Тані Ілляшевич, Ларисі Близнюк, Марті Бірко і директору Школи Вікторії Волянчук. Андрій Загайко підготовляв хлопців до танців а Олександр Китастий керував звуковою апаратурою.

Слухаючи концерт Школи пригадалися слова владики Даниїла, які він сказав минулого року на Храмовому Святі Святопокровської Громади: «...парафія яка має школу і яка має дітей на сцені – має майбутнє!»

“I got my domes back!” *by Rev. Vasyl Sendeha, pastor*

Hello. Let me introduce myself. I am the church building for St. Luke’s Ukrainian Orthodox Parish in Warners, NY. I wanted to share some good news with you - I got my domes back! That’s right. I am no longer a domeless church. I didn’t have my golden domes for a while, and now, I am happy to have them back. I am going to tell you the whole story.

Twenty-five and some years ago, a small community made up of a few families of orthodox faith in Syracuse, got together with a common goal - to build me, the church, where they can gather together to worship God Almighty. It took them a few years and a lot of hard work: from preparing the site, digging up the ground, pouring cement, and painting the walls, to long shifts in steamy kitchens, making perogies and baking sweet breads in order to raise funds. The persistence of hardworking parishioners

paid off. Without a penny of debt, my foundation was put in and walls started to grow taller and taller. A lot of work was done by the very hands of my people to save money, to buy materials and to pay the contractors. The

construction did not take a day or two; it took some months. But they succeeded, and I was crowned with golden

domes which shined like the sun. There was no church like me before in this area, and my fame grew. I became known as the Church with golden domes on the hills of Syracuse. I was blessed with walls that were filled with kids’ laughter and joyous singing of faithful parishioners, all for

the glory of God. I will always remember the prayerful night vigils the overcrowded Paschal

celebrations, and the cheerful weddings, baptisms, and many parish feasts I have housed.

Years have past. My kids have grown up and some have moved out of the area. I have even had to say

my last good-byes to many of my founders, those who jointly worked on my creation and development. Over the years, my domes lost their shine; they started to crack and leak. I was in need of repair. My faithful

people did not leave me abandoned in this great trouble. Remembering the hard work of their parents and grandparents, they

continued their legacy. They raised money to repair my outside walls and gutters. They fixed my roof by doing most of the work themselves. They took my domes down one by one, and had them refinished. For this, I want to express my gratitude to these hard working men: Gregory Zownirenko, Peter Tymchenko and especially Walter Orendarenko. Thanks to their great work, I

was returned to my previous fame.

On one beautiful September morning, I proudly greeted the sun with my shiny gold domes. The next Sunday Service was uplifting. I was filled with joy and I felt at ease. My roof wasn’t leaking anymore. I was saved. And I was ready to offer my service to the next generations for the glory of God.

If you are visiting Upstate New York, come on over and join my pleasant community in prayer, inside my legendary walls and under my new roof.

МАВЗОЛЕЙ СВЯТОГО ВОСКРЕСІННЯ

Українська Православна Церква в США
P.O. Box 495 South Bound Brook, NJ 08880

“Заспокоююча атмосфера для духовних роздумів і спогадів”

МАВЗОЛЕЙНІ КРИПТИ

Родина й друзі, відвідуючи місце останнього спочинку похованої в одній із крипт мавзолею людини, знайдуть там атмосферу, сприяючу духовним роздумам і спогадам. Ікони, що зображують головні свята-події з життя Господа нашого Ісуса Христа та багатьох святих України, ще збільшують цей урочистий настрій.

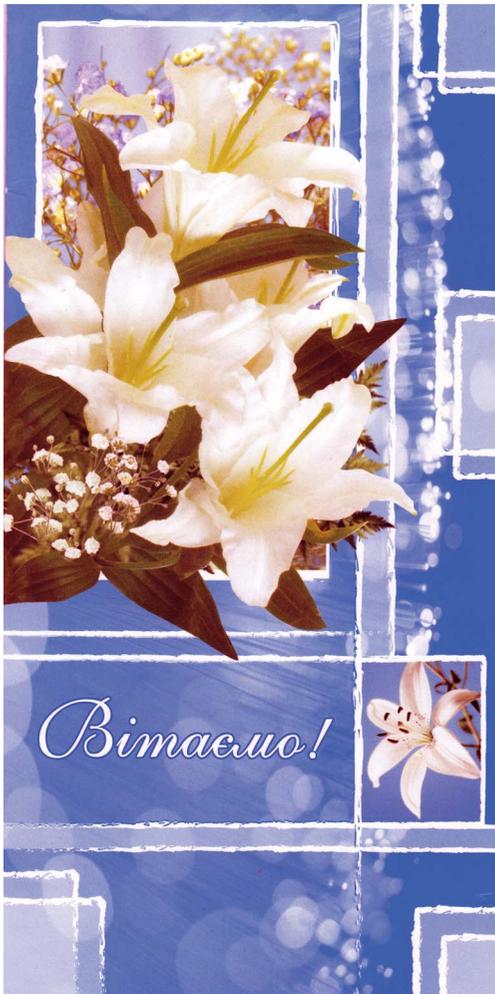
ПЛАНУВАННЯ ПОХОВАННЯ ЗАЗДАЛЕГІДЬ

Завдання робити рішення щодо похорону свого власного чи членів вашої родини, буде об'легшене, якщо його буде зроблено заздалегідь, у лагідному оточенні та за допомогою і підтримкою фахової людини. Коли таке рішення приходить робити коротко після упокоєння рідної чи близької людини, ця процедура далеко більш болюча.

АДМІНІСТРАЦІЯ МАВЗОЛЕЮ

Представник адміністрації мавзолею завжди радо допоможе вам запланувати ваше чи членів вашої родини поховання заздалегідь. Так вам і вашій родині не треба буде робити раптові рішення в тяжкий посмертний час. Представник адміністрації подасть вам усі потрібні інформації, щоб зробити розумне рішення щодо поховання вас і членів вашої родини.

*Зустріч-консультація з представником — лише за попередньою домовленістю.
Контактуватися з Наталією Гончаренко по телефону ч.(732) 356-0090, # 17;
ФАКС ч. (732) 356-5556; Електронна пошта- Email: Natalia@uocofusa.org.*

Із словами подяки...

Шановні американські брати і сестри! Мені несагану інваліду вже більше 10 років Ви допомагаєте і ця Ваша допомога дуже важлива і потрібна. Без неї моє життя було б ще більше бідним і складнішим. Дарасва дала мені дуже мізерну пенсію, якої нехватало навіть на їжу з кризою і підняттям цін стало ще важче жити матеріально. А Ваша допомога була і є надійним кураком хліба на кожен день для нас малої родини.

Маму я дуже Вам вдячна за Вашу турботу, розуміння, щедрість і підтримку в такі складні для нас часи.

Богам Вам благословень, добрі, сердечні люди, і низький уклін за все добро, яке Ви робите для нас!

З подякою Марія Ряченка, яка мешкає по вул. Мукачівська, в кв. 58 м. Київ, 04074

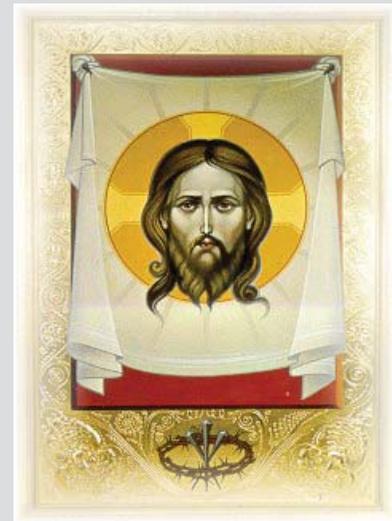
Україна

18.08.09

*Please remember in your prayers...
Просимо згадати у Ваших молитвах...*

JANUARY - СІЧЕНЬ

28th 1942 -	PROTOPRIEST ISIDORE KOSTIUK
27th 1955 -	PROTOPRIEST JOSEPH BODNAR
6th 1958 -	FR. STEFAN VULCHYN
9th 1968 -	PROTOPRESBYTER JOHN SAWCHUK
9th 1968 -	PROTOPRIEST LEV WELESOWSKY
26th 1974 -	PROTOPRESBYTER ALEXANDER DOWHAL
9th 1984 -	PROTOPRIEST MYKOLA UHORCZAK
28th 1990 -	PROTOPRESBYTER JURIJ HULEY
17th 1996 -	PROTOPRIEST TYT MELNYCHUK
13th 1996 -	REV. GREGORY WOLKOWYNSKY
19th 1999 -	PROTOPRIEST MYKOLA HODYNSKY
10th 2002 -	PROTOPRESBYTER PETRO BUDNYJ

**Вічна пам'ять!
Меморієві!**

**Церква св. Михаїла
і св. Юрія**
Міннеаполіс, МН

**Наша
обкладинка...**

настоятель - прот. Євген Кумка

Вже стало певною традицією завершувати "Українське Православне Слово" історією однієї із парафій УПЦ в США. Сьогодні така велика честь випала для нашої громади, яка називається Українська Православна Церква св. Михаїла і св. Юрія.

Історія нашої парафії почалася на початку минулого століття. У далекому 1925 році, в часи ранньої еміграції українського народу, який злиднями і політичною ситуацією був закинутий у ці далекі краї Міннесоти, великими зусиллями знедолених людей народилася наша Церква, охоронителем якої став архистратиг св. Михаїл. Нова Церква сильно заоохочувала своїх членів до праці. Під керівництвом першого священика о. Михаїла Запаринюка проводилось активне життя; створились при Церкві: українська школа, драматичний гурток, хор та ін. За короткий час парафія стала центром духовного, релігійного та національно-культурного життя. Але значним поштовхом для чисельного зросту парафії та для піднесення релігійно-національного життя в ній був приїзд нової еміграції і влиття її в громаду після 2-ої Світової Війни. Ця еміграція складалася з високо-патріотичної та чітко національно-свідомої когорти українців, які відразу, ще більше, заактивізували суспільно-національне і релігійне життя громади, значно підсиливши її до рівня найактивнішого православного осередку в Міннесоті. Тут відбувалися регулярні свята Державності, відзначалися роковини геройських Крут, щорічні громадські і шкільні свята Т. Шевченка і ін. Для дітей влаштовувалися свята Матері, свята Батька, релігійне свято св. Миколая. Великою популярністю користувалося новорічне свято Маланки, Запусти. Значною фінансовою допомогою для парафії були щорічні пікніки, базари, продаж великодніх писанок. Будучи частиною Української Православної Церкви в США громада св. Михаїла брала активну участь в розбудові православного центру в Баунд Бруці, штату Нью Джерсі. Так збиралась і висилалась допомога на збудування великого Культурного Центру Церкви, допомога на заснування і працю Семінарії св. Софії, пам'ятника св. Ользі та ін.

В цих часах розпочалися розмови з двома іншими православними громадами-св. Юрія Переможця та святих

Володимира і Ольги - про об'єднання в одну православну громаду з одним церковним будинком. Цього вимагали реальні обставини, які показували, що кожна церковна громада поволі зменшується в своїм членстві, в той час, як потреби на утримання парафії значно збільшувались. На жаль праця про об'єднання не закінчилась бажаним успіхом. Пізніше ідея об'єднання виринала повторно в кожній з трьох громад і в кінці реалізувалась об'єднанням двох громад, св. Михаїла і св. Юрія у 2002 році. Вирішили зберегти імена небесних покровителів у назві парафії і зараз наша Церква називається Українська Православна Церква св. Михаїла і св. Юрія.

На протязі майже 85-ти річного існування, парафію обслуговували слідуєчі священики: протоєрей Михайло Запаринюк, протоєрей Корнилій Кірстюк, протоєрей Павло Корсуновський, митрофорний протоєрей Андрій Кість, протопресвітер Степан Біляк, протопресвітер Др. Володимир Левицький, протопресвітер Микола Антохій, протопресвітер Михайло Куданович, отець Степан Репа, отець Мирон Пахолок, єпископ Паїсій і останніх 15 років обслуговує протоєрей Євген Кумка.

Останніх п'ять років парафію очолює голова парафіяльного уряду пані Валентина Яр. Їй вдається в собі поєднувати українську і американську душу, завдяки чому в парафії панує спокій і гармонія між новоприбулими і тими, хто народжений тут. Хоровий спів є прикрасою кожного православного Богослужіння, а в нас він є особливо Божественний, бо хор є в професійних руках, диригента, пані Кіри Цареградської, людини з абсолютним музичним слухом.

За цими сухими і лаконічними рядками проглядається нелегка і титанічна праця громади, яка переборювала багато труднощів і перешкод на своєму довгому шляху, як вона росла, як змінювалися покоління...і нашим завданням зараз є зберегти і передати майбутнім нащадкам цю дорогоцінну перлину нашої ідентичності, нашої віри, наших надій.

Українське Православне Слово
Ukrainian Orthodox Word

P. O. Box 495
South Bound Brook, NJ 08880

UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH OF THE USA
OFFICE OF PUBLIC RELATIONS

CALENDAR OF EVENTS

Get involved in the life of your Church!

The success of all Church sponsored events depends upon your participation!

Young Adult "Ski Weekend"

8-10 January, 2010
Sponsored by UOL
Pocono Lake, PA

Young Adults Memorial Day

28-31 May, 2010
All Saints Camp
Emlenton, PA

Orthodox Christian Camp and Youth Worker Conference

28-30 January, 2010
Sponsored by UOC of the USA
Hosted by St. Andrew Ukrainian Orthodox parish
Silver Spring, MD

Church School Camp

27 June - 10 July, 2010
All Saints Camp - Ages 9-13
Emlenton, PA

UOL Lenten Retreat

6 March, 2010
Villa Maria Retreat Center (OH/Western PA)
Villa Maria, PA

Teenage Conference

11-24 July, 2010
All Saints Camp - Ages 13-18
Emlenton, PA

UOL Lenten Retreat

12-14 March, 2010
All Saints Camp
Emlenton, PA

UOL Lenten Retreat

20 March, 2010
St. Francis Retreat House
Bethlehem, PA

Mommy/Daddy and Me Camp

2-6 August, 2010
All Saints Camp - Ages 4-8 + (Parents)
Emlenton, PA

St. Thomas Sunday Pilgrimage

10-11 April, 2010
Metropolia Center
South Bound Brook, NJ

Jr/Sr Ukrainian Orthodox League Conventions

28 July - 1 August, 2010
Hosted by
Holy Ascension UOL Chapters - Maplewood, NJ